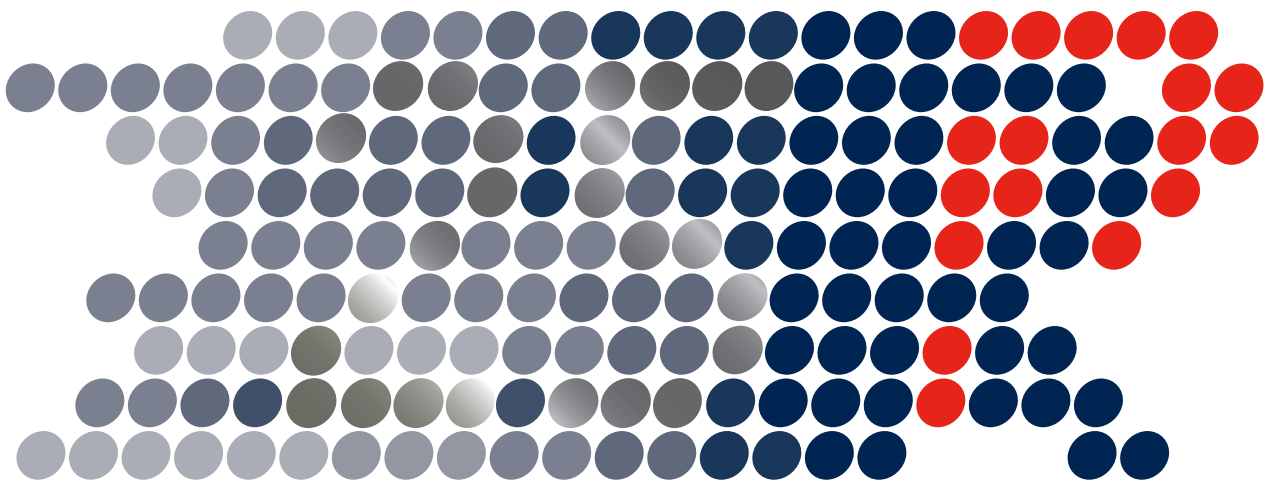

EEN AVONTUUR VOOR HET LEVEN

ROPAREADER

Een speciale uitgave van Stichting Roparun | nummer 3 | jaargang 20 | april 2016

ROPARUN

HAMBURG ROTTERDAM PARIJS

We rennen, en rennen, en blijven rennen. Niet voor onszelf, niet voor de sport, maar voor een ander. Een ander met kanker.

Sinds 1992 hebben we 67 miljoen euro ingezameld. Jaarlijks lopen meer dan 300 teams met gemiddeld 25 deelnemers, renners, fietsers en crew, meer dan 500 km van Parijs of Hamburg naar Rotterdam.

Dit doen wij voor hun.

fotografie: Willem de Kam

IN MEI 2016 START DE 25STE EDITIE VAN DE ROPARUN

Kijk op roparun.nl hoe je mee kunt doen of kunt ondersteunen.

voorwoord

BESTE ROPARUNNER,

Voor je ligt de derde Ropareader van Roparun 2016 en de laatste reader voordat de 25ste editie van de Roparun plaatsvindt. Vandaar ook dat deze uitgave dikker is dan je van ons gewend bent. Met deze Ropareader willen we namelijk de 25ste editie van de Roparun markeren.

Wie had in de zomer van 1991 kunnen bedenken, toen de eerste voorbereidingen voor de Roparun van 1992 plaatsvonden, dat we nu aan de vooravond van de 25ste editie zouden staan? Waarschijnlijk niemand. Het evenement dat als grap, een uit de hand gelopen weddenschap, begon, is inmiddels niet meer weg te denken en heeft op dit moment al meer dan 67 miljoen euro opgebracht voor palliatieve zorg voor mensen met kanker.

In deze speciale Ropareader vind je, naast de artikelen over de 25ste Roparun, haast vanzelfsprekend ook een aantal artikelen uit het verleden. Zo spreken we de initiatiefnemers Peter van der Noord en Sjaak Bril in het artikel 'De mannen van het eerste uur' en kijken we terug op 25 jaar Roparun in artikel 'Weet je nog...?'. Ook vind je in deze Ropareader veel foto's terug van Roparun door de jaren heen.

Rest mij nog iedereen te bedanken die zich op wat voor manier dan ook in de afgelopen 25 jaar heeft ingezet voor het doel van Roparun. En dan heb ik het door de jaren heen over 2000 vrijwilligers, 108.000 deelnemers en natuurlijk onze sponsors. Namens de mensen achter alle 1200 projecten die we inmiddels hebben ondersteund en 5500 Roparun bungalowgasten: bedankt! We kunnen mensen niet beter maken, maar we kunnen er misschien wel voor zorgen dat ze zich een beetje beter voelen.

Ik wens iedereen een fantastische 25ste Roparun. Geniet ervan!

Michael Beenhakker
Directeur Stichting Roparun

Michael Beenhakker

COLOFON

De Ropareader is een uitgave van
Stichting Roparun

Jan van Galenstraat 40
3115 JG Schiedam

Telefoon: 010 – 434 11 65
Fax: 010 – 434 86 22
E-mail: info@roparun.nl
Web: www.roparun.nl
Bank: 46.62.78.330
IBAN: NL36ABNA0466278330
Bic: ABNANL2A

www.facebook.com/Roparun
www.twitter.com/Stg_Roparun
www.instagram.com/Roparun
www.pinterest.com/stgroparun
www.linkedin.com/stichting-roparun
www.youtube.com/stichtingroparun

REDACTIE
Roparun kantoor en vrijwilligers

ART DIRECTION & OPMAAK
Job Hugenholtz
Qliq Media Group

FOTO'S:
Roparun fototeam, www.photoos.net

AFWERKING:
Qliq Media Group

OPLAGE:
15.000 exemplaren

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, op welke manier dan ook, zonder toestemming van de Roparun-organisatie.

ROPARUN EN HET CBF-KEUR

sinds 1996 verleent het CBF een keurmerk aan fondsenwervende instellingen. Elk fonds dat in aanmerking wil komen voor een CBF-Keur moet aan dezelfde criteria voldoen en dezelfde procedure doorlopen. Fondsenwervende instellingen moeten minimaal drie jaar als zodanig actief zijn in Nederland. Het keurmerk wordt afgegeven voor een periode van 3 jaar, waarbij jaarlijks wordt getoetst of de organisatie nog aan de gestelde criteria voldoet. Het CBF heeft een licentie van de Raad voor accreditatie voor het verstrekken van het CBF-Keur.

MEER WETEN OVER HET
CBF-KEUR?
Kijk op www.cbf.nl

INHOUDSOPGAVE

- 6 De mannen van het eerste uur
- 8 Roparun social media
- 10 Roparun - the next generation
- 11 Roparun - al 25 edities lang
- 12 Weet je nog...?
- 14 25 edities aan Roparun doelen
- 18 In de spotlights: Michael Beenhakker
- 21 Ristorante el Roparun
- 22 Het verhaal van...
- 30 Roparun: dat zijn wij allemaal!
- 38 25 tips ván Roparunners vóór Roparunners
- 40 Van walkie talkie in de hand naar whatsappen van land tot land
- 42 Roparun door de jaren heen

- 44 Roparun vakantiebungalows
46 Een Roparunjaar @ the office
48 Gaat jouw team voor de hoogste opbrengst?
50 Nelli Cooman, ambassadeur Roparun
52 Pre Roparun
55 Roparun doorkomsten
59 Memories
60 Roparun is een monument!
62 Oud bestuursleden
64 Roparun door de jaren heen
66 Dankwoord
67 Ropareader in progress

Het is januari, te warm voor de tijd van het jaar en droog. De boot waarop Peter van der Noord met zijn vrouw Thea woont, ligt rustig onderaan de steiger in Rotterdam-Zuid. Hoewel het een plekje in het midden van de hectiek van de stad is, lijkt het of de 'Catharsis' golft in de rust van De Biesbosch. Want wat een stil plekje is dit. Peter en Thea zitten in de intieme roef. Het uitzicht over de boeg van het schip wordt extra opgevrolijkt door een vrouwtjeseend. Het beestje komt al meer dan vier jaar aan boord, staart door de ramen, tikt er zelfs op en komt 's zomers op schoot zitten. Als er kuikens zijn, worden ze trots geshowd.

DE MANNEN VAN HET EERSTE UUR

Fotografie: Chris Bonis

In de kleine roef zit ook Sjaak Bril. En hij zit daar niet voor niets: indertijd waren Peter en hij de twee die een weddenschap aangingen waaruit de Roparun werd geboren. Al heel gauw gaan de gesprekken over niets anders meer dan Roparun, de eerste jaren, de organisatie toen en nu en over personen die er inmiddels al niet meer zijn. Herinneringen, vrolijkheid, verbazing, af en toe herdenkend, dat is de sfeer.

“HET WAS EIGENLIJK EENS, MAAR NOOIT WEER”

Tja, die eerste Roparun. Er komen namen voorbij. Peter Volart, Sjaak Bril, Peter en Thea van der Noord, Jacob Hoogenboom als eerste wedstrijdleider, Joep van den Blink, de dokter met de hoed en het tonnetje haringen, Frans Wietzes, Mia Seltenrijsch en Joop Stolk. Namen rollen over tafel, allemaal vergezeld door herinneringen. “Weet je nog....?” en “Wat een gekken waren we eigenlijk...!” De Opabus rijdt als het ware voor de ogen weer voorbij.

Hoe hebben de mannen van het eerste uur die monstertocht ervaren?

Er werd getraind in het Kralingse Bos, zelfs om 05:00 uur 's ochtends. Thea fietste op weg naar Parijs kilometers met een leuke band, zonder het te merken. Peter sliep net even in de laadbak van een auto toen hij gewekt werd door het team van Sjaak: “Waar zijn we?” was de vraag. Niemand wist het precies. “Het was eigenlijk eens, maar nooit weer”, zegt Peter. En toch vindt de Roparun dit jaar voor de 25ste keer plaats en is Sjaak er voor de 23ste keer bij.

Wat was jullie mooiste, gedenkwaardigste moment?

Daarover hoeft niet lang nagedacht te worden, maar het antwoord is wel verbazingwekkend: Het was in 2000, toen we een dodelijk ongeval hadden. 's Avonds was er een herdenking in de grote tent op Parc La Courneuve in Parijs. Even voor achten kwamen deelnemers en organisatie over het heuvelachtige terrein naar die tent. Velen in het wit, allen doodstil. En in die tent stonden we, schouder aan schouder, nog altijd doodstil. We stonden te herdenken, luisterden naar toespraken, waren met z'n allen één. Onvergetelijk!

Een ander gedenkwaardig moment was toen we voor de eerste keer 'andersom' gingen: van Parijs naar Rotterdam. In het startvak ontmoetten en omhelsden Peter en Sjaak elkaar, nadat zij elkaar geruime tijd niet hadden gezien.

Hoe kijken zij nu tegen Roparun aan?

Daarover zijn Peter en Sjaak het al heel gauw eens: het is wel erg groot geworden. Peter was jarenlang de eerste voorzitter. Hij kijkt terug op een prachtige periode, maar heeft een knop omgezet en bekijkt de Roparun nu van een afstandje. Sjaak deed van alles: zowel in de organisatie (bijvoorbeeld bij team Parijs) tot meelopen in een team. En dat laatste vindt hij nog steeds het leukst. Dat gaat hij dus in dit jubileumjaar ook weer doen, met team 10, de Ahoy Runners.

Thea schenkt nog eens koffie in. Er komt een oud plakboek op tafel. Er komen nog heel veel anekdotes. De Roparun leeft! De Roparun leeft pas 25 edities lang. Er kunnen dus nog heel veel herinneringen bij!

Sjaak Bril

Peter van der Noord

#ROPARUN25

GEBRUIK JIJ HEM AL?

Dat Roparun op social media te vinden is, is voor veel Roparunners geen geheim meer. We delen onze trainingen, tips, doelen en geven jou een kijkje achter de schermen. Daarnaast genieten wij elke dag weer van alle leuke berichtjes die door de teams op social media worden geplaatst. Speciaal voor de 25ste editie hebben we een nieuwe hashtag in het leven geroepen; **#Roparun25**. Gebruik jij hem al? Dit is namelijk dé hashtag voor dit Roparunjaar.

Omdat wij het zo leuk vinden om jouw bericht op social media terug te zien, hebben wij een aantal van deze berichten uitgelicht.

Volg ons op:

- Facebook : www.facebook.com/Roparun
- Twitter : www.twitter.com/Stg_Roparun
- Instagram : www.instagram.com/roparun
- Pinterest : www.pinterest.com/stgroparun
- LinkedIn : www.linkedin.com/stichting-roparun
- Youtube : www.youtube.com/stichtingroparun

@Run4ThemNL
23/01/2016

De echte mannen gaan de 10 kilometer doen #kwintelooyenwinterrun #roparun25

@Politie_OVDAG
23/01/2016

Vroeger.....mijn 1e #Roparun ergens in de jaren 90. Dit jaar weer gas geven tijdens mijn 15e. Nooit geld genoeg!

@PolDelft
25/01/2016

Volgtip: volg de collega's van eenheid Den Haag @RopaRunPolitie die zich inzetten voor de #roparun editie 2016 ^mh

@Arthurzwinkels
13/02/2016

Op de Spinning fiets voor #Roparun team #Floraholland dank aan al de vrijwilligers! #RRteam97

@TeamEnscheDAY
28/02/2016

Samenvatting van de dag. Ontbijt, 25km lopen, lunchen @Hospice Hengelo, 30km lopen, voldaan naar huis

@team125_matties4life
29/02/2016

Terugblik RopaRun 2015: hoezo #GPS navigatie? Dit is de routerol. Foto © @Janneke_deJonge #Roparun25

@TeamClimaxEde
10/03/2016

Zaterdag 9 april wordt door de Brandwijk Bommelerwaard Runners de 17^e Promenadeloop georganiseerd. #roparun25

@BWRrunners
14/03/2016

Wauw!! #spinningmarathon @obsdebron #Teamambacht #H330 #Roparun #bizarhogeopbrengst #trots #taart #melliesgenot.nl

@MellieOort
13/02/2016

De #Roparun #vrijwilligersactie was leuk! #Roparun25 #hardlopen #running #estafetteloop #estafette#goeddoel #kanker #vrijwilligers

@Mikebeen
13/02/2016

Nogmaals dank!! Wat was het een feestje!! Trots op iedereen!! Je had er bij moeten zijn #Roparun #Feadship #veilingenloterij #trotsoponsteam

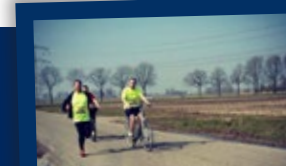
Feadship team
Royal van Lent
15/02/2016

Last Night Startshot zwemmarathon. Dank allemaal voor jullie inzet! #ingedebrijnzwembad #roparun

@IngedeBruijn7
17/02/2016

knife1977Ff stukje run bike runnen tijdens de binnenmaas non stop. #roparun25

@knife1977
15/03/2016

Parels vermaken zich wel tijdens de oefenloop run-bike-run Kop van Schouwen! Ziet er goed uit hoor en mooie fietsjes! #Roparun25

Parels van Breda
19/03/2016

Vandaag collecteren voor de #Roparun team 244 #run2help in Nijmegen. Nog maar 2 maanden tot de start in Parijs!

@kristelkool
19/03/2016

Vanochtend een geslaagde en gezellige training afgewerkt. Ruim 57 kilometer door de prachtige omgeving van Winterswijk. #roparun25

100% Running
Winterswijk
20/03/2016

De Geen Getrut Kids Run is voor de eerste keer ooit van start. Elk rondje is geld voor het goede el! #roparun #roparun2016 #roparun25 #geengetrut #rotterdam #goeddoel #hardlopers #hardlopen #runners #WillemAlexanderbaan #geengetrutrun

@TeamMaastro
20/02/2016

EarlySundayMorning# de paden op de lanen in#Brug op brug af#Km na Km#trainen met ons ploegie. #Team Gers! #Gers!geeftalles #Roparun #We zijn goed bezig#

Roparun Team United
20/02/2016

TeamAmbacht bedankt alle mensen die vandaag hun auto lieten wassen. De opbrengst is maar liefst €800,- #roparun25 #teamambacht

@LCMJanssen
20/02/2016

En zo is de geweldige en succesvolle Pre Roparun Team Organisatie afgelopen.... Tot ziens voor de echte ROPARUN met 335 deelnemende teams !!!!

@TeamLangedijk
24/02/2016

Annette Morel

ROPARUN, THE NEXT GENERATION

Hoe we het ook wenden of keren, we worden nu eenmaal ouder. Als we willen dat Roparun over 25 jaar nog bestaat, zullen we ooit het stokje over moeten dragen aan de volgende generatie. Onze kinderen zijn de toekomst van Roparun. Wat is het dan leuk om te zien dat er al heel wat kinderen zijn, die zich op wat voor manier dan ook inzetten voor Roparun.

Teams organiseren regelmatig Mini Roparuns. Een Mini Roparun is een sponsorloop waarbij de kinderen, vaak vanuit school, hun best doen om zoveel mogelijk geld op te halen door een groot aantal rondjes te rennen. De kinderen vragen familieleden, vrienden en buren om een bedrag te sponsoren. Deze Mini Roparuns brengen heel veel geld op en de kinderen beleven er ook nog eens heel veel plezier aan. Daarnaast is het goed voor de gezondheid van de kinderen, want ze komen in beweging. Voorafgaand aan de Mini Roparun wordt de kinderen verteld waar zij het allemaal voor doen en wat de Roparun precies inhoudt. Regelmatig bedenken kinderen zelf ook acties om geld in te zamelen voor Roparun. Zo heeft een groepje vriendinnen zelf pomponballen gemaakt

om te verkopen, worden er koekjes gebakken en vliegen de zelfgemaakte sleutelhangers de deur uit. In de periode dat de loombandjes helemaal hip waren, werden deze ook regelmatig gemaakt en verkocht voor het goede doel. Tijdens het Roparunweekend komen we ook veel enthousiaste kinderen tegen. Zij staan de teams aan te moedigen langs de route om een high five te geven of wachten geduldig op de finish totdat papa of mama de finishlijn passeert. Zij krijgen van huis uit al mee wat Roparun is. Wat zou het leuk zijn als al deze enthousiaste mini Roparunnertjes over 25 jaar ook aan de start staan in Hamburg of Parijs en dat zij op de finish binnengehaald worden door hun eigen kinderen. De geschiedenis herhaalt zich. Wat zou dat mooi zijn...

ROPARUN al 25 edities lang...

meer dan 5.500 kankerpatiënten kunnen verblijden met een verblijf in één van onze vakantiebungalows

meer dan 108.000 deelnemers die samen gaan voor dat ene doel

Samen zijn wij de uitdaging aangegaan.

meer dan 67 miljoen euro bijeengebracht voor mensen met kanker

Samen hebben wij dit bereikt!

meer dan 2.340.000 km afgelegd om die eindstreep te halen

meer dan 4.500 teams die aan de start in Hamburg en Parijs hebben gestaan om het avontuur van hun leven aan te gaan

meer dan 1.200 projecten ondersteund die het leven van mensen met kanker veraangenamen

Rennen voor even
Hoe mooi mag het zijn

Rennen voor het leven
Brengt weer hoop dichterbij

Jessica Jansen –
Ge-dichterbij bundel
Bergen op Zoom

meer dan 2.000 vrijwilligers die zich hebben ingezet voor Roparun

WEEJT JE NOG...?

Praat met (oud-)Roparunners en de anekdotes vliegen om je oren. Het verhaal van het ontstaan van Roparun uit een weddenschap en de flessen champagne die bestemd waren voor de finishende lopers onder de Eiffeltoren, maar werden meegenomen door zwervers en de loopschoenen in de boompjes honderd meter voor de Eiffeltoren. In vijftientig jaar Roparun is er heel veel gebeurd. Iedereen, of het nou iemand is die één keer meeging of iemand die twintig keer meeging, heeft mooie verhalen. Uit verhalen kunnen we de geschiedenis van Roparun herleiden. Uit verhalen blijkt ook wat voor indrukken een Roparunner opdoet, vrijwel allemaal positief.

De mensen die mee hebben gemaakt dat de Roparun van Rotterdam naar Parijs ging, weten nog van de starts. Starts, meervoud, want er werd door de jaren heen gestart vanaf de Euromast, de Mullerpier en later ook vanaf de Coolsingel. Dit waren de starts voor de promoronde waarin iedereen meeliep, voorafgegaan door alle voertuigen van de organisatie. De echte start voor de tijdregistratie was bij Ahoy, hoewel we ook een keer vertrokken vanaf de Meyenhage en Barendrecht. De Roparun werd toen nog gelopen tijdens het Hemelvaartweekend.

De aankomst in Parijs was aanvankelijk onder de Eiffeltoren, waarna we naar een kleine camping gingen aan de rand van Parijs. Het Parc Courneuve, vanwaar tegenwoordig wordt gestart, was meestal het eindpunt. Hoewel dat ook wel eens een terrein bij het vliegveld Le Bourget is geweest, een ander deel van het Parc. De teams druppelden binnen, ontvangen door steeds meer mensen en door speaker en discjockey Martin. 's Avonds was er een groot feest in de feesttent met de huisband Shaky Ground.

Het was even wennen toen de Roparun werd omgedraaid en er gestart werd in Parijs. Bovendien lopen we nu niet meer tijdens Hemelvaartsdag, maar tijdens het Pinksterweekend. De finish op de Coolsingel groeide uit van een feestje tot een heel

Finish Parijs

De herdenking in 2000 in de grote tent op het finissterrein.

De start bij de Euromast

groot evenement. Zeker door de groei van Roparun, met zelfs een tweede route vanuit Hamburg, is ook de binnenkomst op de Coolsingel steeds grootser en feestelijker geworden met enorm veel publiek. De Roparun heeft met die binnenkomst, over een vrijwel geheel verkeersvrij parcours, in Rotterdam heel veel goodwill gekweekt en is een nauwelijks meer weg te denken evenement in het hart van de stad geworden.

“ROPARUNNERS WAREN ER VOOR ELKAAR, ALS ÉÉN GROTE FAMILIE”

Maar herinneringen zijn niet altijd vrolijk. In diverse teams is weleens iets voorgevallen waaraan niet met plezier wordt teruggedacht. De diepste dieptepunten zijn wel de twee dodelijke ongevallen. In het jaar 2000 met een militair team en in 2013 toen onze vrijwilliger Alex Budde op weg naar Hamburg een noodlottig ongeval kreeg. Iedereen die er in 2000 bij was, herinnert zich de herdenking in de grote tent op het finissterrein. Tegen acht uur in de avond kwamen van alle kanten van het terrein Roparunners zwijzaam naar die tent. Een bizar tafereel, een waardige herdenking. En wat hadden we daarna veel

steun aan elkaar. Wat wisten we als organisatie hier professioneel mee om te gaan? Iedereen die er in 2013 bij was, heeft nog het stiltemoment en de toespraak in het geheugen gegrift. En ook hier waren de Roparunners er voor elkaar, als één grote familie. Als er heel veel mensen op pad zijn -en tijdens de Roparun praten we over zo'n 8500 mensen- is er altijd een kans dat er iets misgaat. En dan is het goed dat er mensen zijn die elkaar steunen, die er zijn voor de ander.

Het is mooi dat Roparunners die elkaar waar dan ook tegenkomen niet alleen praten over de fantastische prestatie die ze leveren, maar dat er ook altijd verhalen vrijkomen. “Weet je nog van het slapen in de auto, in Quiévrain, op de grens? Weet je nog van al die regen, dat we tot over onze enkels in de modder stonden in Parijs? Weet je nog dat in 2008 een ‘sterrenteam’ meedeed met onder meer Pierre van Hooijdonk, Michael Boogerd, Don Diego Poeder en Leontien van Moorsel? Weet je nog...?”

Iedere Roparunner heeft heel veel ‘weet je nog’s’, iedere Roparunner heeft verhalen. Logisch ook, want Roparun is een avontuur. Een avontuur voor het leven!

25 edities aan Roparun doelen

25 edities Roparun. Dat levert 25 edities aan mooie doelen op. En wat zijn er een hoop mooie en bijzondere doelen voorbij gekomen in al die jaren. Grote doelen en kleine doelen, allemaal even belangrijk. Deze vele doelen van Roparun hebben tenminste één ding gemeen: allen hebben als doel iets positiefs bij te dragen aan het leven van mensen met kanker, onder het motto "Leven toevoegen aan de dagen, waar vaak geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven."

In deze speciale editie van de Ropareader willen we een aantal van deze mooie en bijzondere doelen uitlichten. Naast deze doelen zijn er natuurlijk nog heel veel andere doelen die een bijdrage leveren aan het verbeteren van het leven van mensen met kanker. Allemaal doelen waar we ontzettend trots op zijn.

Look Good... Feel Better

Look Good... Feel Better geeft op een positieve manier praktische informatie en advies over uiterlijke verzorging bij kanker. Dit doen zij door het geven van workshops, individuele behandelingen en het verstrekken van informatie, tips en adviezen. Hoewel het belangrijkste doel toch blijft om te leren hoe je gezicht weer mooi te maken, is ook het sociale gevoel tijdens zo'n workshop van groot belang. Er wordt gelachen, gepraat, iets gedronken en even wordt de ziekte vergeten. Stichting Roparun levert een bijdrage voor deze workshops.

Stichting Haarwensen

Veel kinderen die als gevolg van een behandeling of een andere oorzaak kaal zijn of worden, zouden er alles voor over hebben om weer met een volle haardos door het leven te kunnen. Maar goede haarwerken en pruiken zijn vaak onbetaalbaar en er wordt slechts een klein deel door de verzekering vergoed. Stichting Haarwensen wil deze kinderen de keuze bieden uit een grote collectie pruiken van hoge kwaliteit, zonder dat daaraan voor hen kosten verbonden zijn.

Kindergasthuis de Boeg

De Boeg is een huis voor ernstig zieke kinderen die vaak in het ziekenhuis liggen. In veel gevallen is de afstand te groot om regelmatig naar huis te gaan. De opzet van De Boeg is dat alles zoveel mogelijk 'net als thuis' is, zodat een kind zich veilig en vertrouwd voelt. De inrichting van Kindergasthuis De Boeg is geheel gerealiseerd door Stichting Roparun.

Familiehuis Daniel den Hoed

Familiehuis Daniel den Hoed biedt onderdak aan familieleden van kankerpatiënten die worden behandeld in de Daniel den Hoedkliniek. Als gevolg van de verhuizing van het ziekenhuis en daarmee dus ook de verhuizing van het familiehuis moet er veel geld komen voor de inrichting van de kamers. Roparun helpt daarbij door te zorgen voor de inrichting van vierentwintig kamers.

Heart Pillow

Op vrijwillige basis maken mensen een hartvormig kussen dat bedoeld is ter verlichting van de klachten na een borstoperatie. De hartvorm van het kussen laat zich prettig onder de oksel dragen en geeft tevens een boodschap mee van betrokkenheid. De kussens worden gratis verstrekt via een aantal ziekenhuizen waar de patiënt behandeld wordt. Het kussen is bedoeld voor verlichting van pijn. Stichting Roparun heeft een bijdrage geleverd om deze kussentjes te bekostigen.

Stichting OOK

Stichting OOK helpt patiënten en naasten beter om te gaan met de impact van kanker, door het bieden van de juiste ondersteuning op het juiste moment. Zij bieden directe ondersteuning aan patiënten en naasten in ziekenhuizen, centra en online. In het centrum in Rotterdam kan men terecht voor een compleet aanbod aan niet-medische ondersteuning.

Roparun Kinderdag

Tijdens de Roparun Kinderdag worden kinderen uit kinderziekenhuizen uitgenodigd om samen met hun ouders, broertjes en zusjes een leuke dag te beleven. De Kinderdag vindt plaats op een boot die tijdens de Wereldhavendagen door de haven van Rotterdam vaart. De kinderen kunnen spelletjes doen en zich laten schminken. Even niet ziek zijn maar gewoon kind, daar gaat het om tijdens de Roparun Kinderdag, die overigens geheel door vrijwilligers van Roparun wordt georganiseerd.

Allemaal doelen waar we ontzettend trots op zijn!

Stichting Voor Jou

Stichting Voor Jou organiseert twee keer per jaar ontspanningsweekenden voor mensen met kanker. Dit zijn weekenden voor maximaal 12 personen in het Blooming Hotel in Bergen (Noord-Holland). De begeleiding wordt gedaan door een psychologe met als specialisatie psycho-oncologie. Zij is tevens mindfulness-trainer. Het weekend is absoluut niet therapeutisch. Het is een manier om er samen met lotgenoten tussenuit te zijn. Stichting Roparun heeft een bijdrage geleverd voor deze ontspanningsweekenden.

Hoofdhuidkoeling

Hoofdhuidkoeling wordt gebruikt voor, tijdens en na een chemokuur. Door een hoofdhuidkoeler kan de kans op haaruitval worden verminderd of zelfs helemaal worden voorkomen. Hoewel het voor de patiënten iets heel belangrijks is, vooral op het psychische vlak, hebben ziekenhuizen vaak geen budget voor deze kostbare apparatuur. Stichting Roparun leverde een bijdrage voor de aanschaf van hoofdhuidkoelers in ziekenhuizen.

Stichting Ambulance Wens

Stichting Ambulance Wens bestaat uit een groep vrijwilligers die de laatste wens vervult van niet mobiele terminale patiënten. De missie van Stichting Ambulance Wens is om iedere terminale patiënt die aandacht te geven die hij/zij verdient, zodat de patiënt niet hoeft te overlijden zonder dat die ene laatste wens is gerealiseerd. Stichting Roparun heeft bijdragen geleverd aan ambulanceritten en aan de aanschaf van een nieuwe ambulance.

KonneKt Play

Dankzij KonneKt kunnen geïsoleerde kinderen in kinderziekenhuizen nu met hun leeftijdsgenoten spelen. KonneKt verandert het raam tussen hun kamer en de gang van een barrière in een canvas voor spel. Een KonneKt spel bevat een gevarieerde set van vormen van zacht foam, die aan het raam kunnen worden bevestigd met zuignappen en magneten. Om de magneten te kunnen gebruiken, moet aan beide kanten van het raam een kind met een magneet staan. Stichting Roparun heeft een bijdrage geleverd voor de ontwikkeling en productie van het spel.

Hospices

Een hospice biedt mensen in hun laatste levensfase, op een heel persoonlijke manier, alle nodige zorg in een rustige huiselijke sfeer waar ook hun naasten van harte welkom zijn. Stichting Roparun biedt hospices ondersteuning door het financieren van de inrichting.

Stichting TIK

Stichting Roparun ondersteunt Stichting TIK (Theater In Kinderziekenhuizen). Deze stichting staat voor het geluk van het zieke kind. In verschillende vormen van spel met poppen, decors en andere elementen, spelen de poppenspelers van TIK voor kinderen in ziekenhuizen door heel Nederland. De spelers Dorris Boelaart en Ed van Munster letten scherp op de reacties van kinderen voor wie zij spelen. Improviserend en fantasievol spelen zij energiek hierop in.

Vakantiebungalows

Stichting Roparun beschikt over veertien vakantiebungalows waar kankerpatiënten samen met hun familieleden kosteloos een weekje kunnen verblijven. De bungalows zijn gevestigd in het hele land.

IN DE SPOTLIGHTS:

MICHAEL BEENHAKKER, DIRECTEUR STICHTING ROPARUN

Een gesprek met Michael Beenhakker, directeur van Stichting Roparun, is praten met een bevlogen man die voorzichtig formuleert, maar die duidelijk weet waarvoor hij staat. Hij is een gepassioneerd loper, liep onder andere vier keer de Roparun, maar waagt zich ook aan diverse marathons in binnen- en buitenland. Michael komt sympathiek over, open en soms zeer gedreven.

HET IS EEN UNIEK CONCEPT, MET UNIEKE DOELEN

De naam Beenhakker prijkte jarenlang op de Roparunshirts als hoofdsponsor. Zijn ouders waren eigenaar van het gelijknamige familiebedrijf en al vanaf het begin van de Roparun bij deze organisatie betrokken. Toen Michael eens tegen een bestuurslid van Roparun opmerkte dat hij best eens een andere uitdaging wilde en dan het liefst voor een goed doel, kreeg hij de tip het Roparunkantoor eens te bellen: daar was nog iemand nodig. En zo begon het! Tegenwoordig zit Michael op dat kantoor te midden van alleen maar dames! Is dat dan soms niet lastig? "Ach," antwoordt Michael, "dat valt eigenlijk wel mee. Soms begrijp ik die vrouwen -geloof ik- niet helemaal, maar ik denk dat dat ook omgekeerd wel zo zal zijn. En als het te gezellig wordt, ga ik voor de rust in de vergaderruimte naast het kantoor werken."

Michael vertelt over zijn werk met enthousiasme. Er komt duidelijk wat meer temperament en trots als het gaat over de Roparundoelen. "Het is zo mooi om te zien hoe flexibel we kunnen werken. Zo kan het voorkomen dat een team het weekend een actie heeft, op maandag de opbrengst van bijvoorbeeld een collecte komt brengen, en wij dat geld gelijk kunnen besteden omdat er toevallig een aanvraag binnenkwam. Roparun is

echt uniek en dat blijft ook zo. Al loop je hem al voor de tiende keer, dan nog is het anders, omdat je toevallig andere stukken loopt of zelfs de andere route. Maar ook omdat je een andere functie vervult, zoals een loper die gaat fietsen of bijvoorbeeld teamcaptain wordt, gaat chaufferen op het busje dat de lopers naar een wisselpunt brengt of voor de catering gaat zorgen. Of omdat je je volledig gaat inzetten voor sponsoracties. Daarom denk ik dat die Roparun over vijfentwintig jaar nog steeds bestaat. Het is een uniek concept, met unieke doelen. Zo gaan we ons nu nog meer richten op de palliatieve zorg en steunen we samenwerkingen tussen diverse organisaties en opleidingen voor vrijwilligers in de palliatieve zorg, waardoor ze nog beter in staat zullen zijn voor de patiënt te zorgen. Het aantal teams is redelijk stabiel en qua doelen is er nog heel veel te doen."

Op de vraag of er ook dingen in zijn werk voorkomen die minder leuk zijn, komt een diplomatiek antwoord: "Ja, je loopt eigenlijk altijd op eieren. Als grote organisatie waarin veel geld omgaat voor het goede doel, lig je onder een vergrootglas. Er wordt continu naar je gekeken, niet alleen door het CBF, maar ook door heel veel anderen. En dat is natuurlijk terecht, maar ook wel

eens een beetje lastig als er iets is met een andere instelling voor goede doelen, waar dan iets fout gaat. Dan worden mensen enigszins wantrouwig. Kijk, wij weten dat bij Roparun alles transparant is, maar soms heb je toch het gevoel dat je je moet verdedigen. Ik doe dat met plezier, maar het is wel eens lastig. En ook is het voor onze deelnemers vervelend, want die worden dan ook met die vragen geconfronteerd.

"SOMS BEGRIJP IK DIE VROUWEN -GELOOF IK- NIET HELEMAAL, MAAR IK DENK DAT DAT OOK OMGEKEERD WEL ZO ZAL ZIJN."

Conflicten ga ik uit de weg. Ik ben geen ruziezoeker, maar eerder een bemiddelaar. Van regeltjes word ik wel eens horendol. Ik begrijp de regelgeving wel, maar wij zijn van nature transparant, iedereen kan zien hoe wij met ons geld omgaan. Daar heb ik geen regels voor nodig. En ik baal er natuurlijk van

als een andere organisatie negatief in het nieuws komt, want dat straalt ook altijd op ons af en dan krijg je soms best vervelende vragen. Maar over het geheel genomen heb ik erg leuk en erg afwisselend en dankbaar werk."

Intussen is de onafscheidelijke smartphone tevoorschijn gekomen, want er moet nog even een felicitatie uit. Via die smartphone is Michael heel actief op sociale media.

"Wat mij het meest bijblijft? Heel veel prachtige dingen natuurlijk, maar helaas ook minder mooie momenten. Het ongeluk met onze vrijwilliger Alex Budde bijvoorbeeld, in 2013, zal ik nooit kunnen vergeten. Daar denk ik nog heel veel aan." Alex is op weg naar Hamburg met de motor onder een vrachtwagen terechtgekomen. "Als ik naast een vrachtwagen sta en die wielen zie, komt ook die gedachte weer op. Nog ieder jaar stoppen vrijwilligers die naar Hamburg rijden bij het monumentje dat ter herdenking van Alex is opgericht."

Michael Beenhakker, een baken tussen de woelige dames op het kantoor...

We rennen, en rennen, en blijven rennen. Niet voor onszelf, niet voor de sport, maar voor een ander. Een ander met kanker.

Sinds 1992 hebben we 67 miljoen euro ingezameld. Jaarlijks lopen meer dan 300 teams met gemiddeld 25 deelnemers, renners, fietsers en crew, meer dan 500 km van Parijs of Hamburg naar Rotterdam.

Dit doen wij voor hun.

IN MEI 2016 START DE 25STE EDITIE VAN DE ROPARUN

Kijk op roparun.nl hoe je mee kunt doen of kunt ondersteunen.

fotografie: Willem de Kam

Ristorante el Roparun

Voor het leveren van een sportieve prestatie is goed eten ontzettend belangrijk. Daarom zijn de mensen van de catering tijdens de Roparun onmisbaar. Wat schotelen zij hun teamleden voor?

Voorperen

Ei Gebakken ei, roerei, gekookt ei, gepocheerd ei, rauw ei, omelet of een heerlijke eiwitshake.

Er zijn zoveel manieren om een ei te bereiden. Eieren zorgen voor het behoud van spiermassa en versnellen het herstel na het sporten. Dat is nu net wat Roparunners kunnen gebruiken.

Krentenbollen met jam De energie moet voldoende aangevuld worden tijdens de Roparun. Een krentenbol met jam wordt snel opgenomen door je lichaam, dus een ideale snelle hap voor tussendoor.

Hoofderechten

Pasta De Pastaparty, een waar begrip onder Roparunners. De lekkerste pasta is verkrijgbaar op de startlocaties in Hamburg en Parijs. De pasta is met liefde bereid door Roparun vrijwilligers.

Pannenkoeken Ze zijn heerlijk en bevatten enorm veel koolhydraten. Het is daarom niet voor niets dat we tijdens de Roparun deze lekkernij enorm vaak voorbij zien komen.

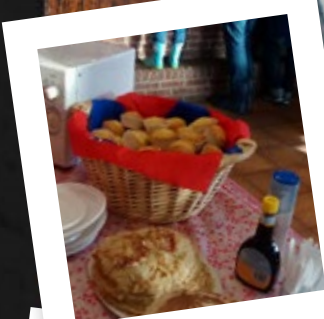
Stokbroodje worst Een stokbroodje worst mag tijdens de Roparun niet ontbreken. Deze kun je bestellen bij de Roparun steunpunten in Kluse en Bertry. Heerlijk met een toefje mayonaise en/of ketchup. Het zorgt voor de nodige boost in de vroege morgen.

Desserts

Fruit Na het leveren van een zware sportieve prestatie is het belangrijk om je brandstof aan te vullen. Fruit leent zich hier goed voor. Een heerlijk stukje watermeloen sla je dan ook niet af.

Ijs Tijdens de warmere Roparundagen is een koude versnapering meer dan welkom.

Het Verhaal van...

In 'Het verhaal van...' nemen wij een kijkje in het leven van Joke, Eva, Lotti, Frans, Bertie, Isa en Ingeborg. Zij hebben gebruik gemaakt van verschillende doelen die Roparun de afgelopen jaren, dankzij alle hardwerkende Roparunners, heeft ondersteund.

"Kanker hebben is vreselijk, maar als je in de spiegel kan kijken en je eigenlijk niet ziet dat je ziek bent, is dat zo ongelooflijk fijn!"

JOKE LUIJSTERBURG (53) heeft gebruik gemaakt van hoofdhuidkoeling in het Albert Schweitzer Ziekenhuis (ASZ) in Dordrecht. Dit is een van de eerste ziekenhuizen dat hoofdhuidkoeling van Roparun heeft ontvangen.

Ik was 39 toen ik mijn huisarts vroeg om een verwijzing voor mammografie. Samen met mijn kinderen (toen 9 en 7 jaar) ben ik naar het ASZ gegaan. "Mama moet even een foto maken, we zijn zo klaar." Helaas was dit niet het geval. Er was een 'stervormige' tumor te zien. Hoe was dit mogelijk? Een uur geleden was er niets aan de hand en nu kreeg ik deze vreselijke diagnose. Ik had kanker! De tumor zat er al vijf jaar. Ik moest binnen een week geopereerd worden, waarbij mijn borst werd geamputeerd. Daarna volgden vier chemokuren. Hierbij kwam de hoofdhuidkoeling alias 'ijskap' ter sprake. Met veel moeite heb ik de chemobehandelingen volgehouden en heb ik mijn haar behouden.

Na de kuren volgden hormoontabletten die ik moest slikken, gepaard met de maandelijkse, driemaandelijkse, halfjaarlijkse en uiteindelijk de jaarlijkse controles. Na de 'kritieke twee jaar' en ook de 'magische vijf jaar' krijg je toch weer hoop op een kankervrij leven. In juni 2013 (12 jaar na de diagnose) ging ik naar de jaarlijkse afspraak bij mijn oncoloog. "Je tumormarkers zijn erg hoog, wat er op kan duiden dat er weer activiteit is." Er zaten uitzaaiingen in m'n botten. Nu kreeg ik dus m'n doodvonnis!

Kanker hebben is vreselijk, maar als je in de spiegel kan kijken en je eigenlijk niet ziet dat je ziek bent, is dat zo ongelooflijk fijn! Een vrouw met een kaal koppie, met of zonder hoofdbedekking, wordt toch altijd een soort van 'meewarig' aangekeken. Ik betrap mezelf er ook op en denk dan "agossie, zij heeft het ook."

“Er gebeurde zoveel in een korte tijd. Zo raakte ik bijvoorbeeld mijn mooie lange haren kwijt. Dat vond ik nog erger dan de pijn.”

EVA COLEN (17) heeft een pruik gekregen van Stichting Haarwensen.

Ik was 14 jaar, zat in 3 havo en deed buiten school leuke dingen met mijn vriendinnen. Tot ineens alles veranderde... Er werd botkanker bij mij geconstateerd. Toen de artsen vertelden dat ik ziek was, geloofde ik het eigenlijk niet. Ik had al langer pijn in mijn bovenbeen, maar een kwaadaardige tumor had ik nooit verwacht. Logisch, want deze vorm komt onder jongeren van mijn leeftijd maar 30 keer per jaar voor. Mijn familie en vrienden schrokken heel erg van dit slechte bericht. Gelukkig heb ik veel steun van ze gehad. Er gebeurde zoveel in een korte tijd. Zo raakte ik bijvoorbeeld mijn mooie lange haren kwijt. Dat vond ik nog erger dan de pijn. De artsen in het ziekenhuis hebben toen contact opgenomen met Stichting Haarwensen. Van hen heb ik een pruik gekregen. Daardoor voelde ik mij echt weer een meisje. Ik kon gewoon weer naar school, zonder dat mensen mij zagen als 'het zieke meisje'. Dit betekende zoveel voor mij. Als je in zo'n situatie terecht komt, besef je pas hoe belangrijk dit soort goede doelen zijn.

Inmiddels heb ik mijn eigen haren weer terug. Wel heb ik een andere coupe gekregen. Ik had vroeger slag in mijn haar, maar nu heb ik een flinke bos krullen. Mijn pruik heb ik bewaard in mijn herinneringsdoos, waar onder andere ook mijn KanjerKetting in zit. Ik kijk hier niet zo vaak meer in. Ik kijk vooral naar de toekomst. Ik voel mij een stuk zelfverzekerder en ik start volgend jaar met de studie Communicatie in Tilburg. In de toekomst wil ik ook graag iets met zulke mooie doelen doen zoals Stichting Haarwensen en Stichting Roparun.

“Het was moeilijk om alles wat me in zo'n korte tijd was overkomen, te verwerken. Ik voelde me verloren.”

LOTTI VAN LEEUWEN (39) heeft met de hulp van inloophuis De Boei geleerd om weer te genieten van het leven.

Net toen ik mijn leven na een scheiding weer op de rails had met een nieuw huisje en een leuke baan, sloeg het noodlot toe. Begin november 2014 belandde ik met buikpijn en een opgeblazen gevoel in het ziekenhuis. Ik kreeg te horen dat ik eierstokkanker had. Mijn wereld stortte in. Zo onwerkelijk! In december 2014 heb ik een ingrijpende operatie ondergaan, waarbij zoveel mogelijk van de kanker is verwijderd. Met de nodige gevolgen... Ik kan geen kinderen meer krijgen, ben vervroegd in de overgang en heb een groot litteken en een stoma. In februari 2015 volgde ook nog chemotherapie. Het was moeilijk om alles wat me in zo'n korte tijd was overkomen, te verwerken. Ik voelde me verloren. Via een wijkverpleegkundige kwam ik in april 2015 terecht bij 'De Boei', een inloophuis voor mensen met kanker in mijn woonplaats Rotterdam. Voor mij was het inloophuis echt een veilige haven waar ik mijn verhaal kwijt kon en begrip en herkenning vond. Intussen leek de chemotherapie aan te slaan. Tot ik in mei 2015 onverwachts de boodschap kreeg dat de kanker weer aan het groeien was en ik niet meer beter zou worden. Een enorme klap. Toch heb ik mijn situatie weten te accepteren. Ik probeer zoveel mogelijk tijd door te brengen met familie en vrienden. Zonder hun steun zou ik het niet trekken. Daarnaast kan ik altijd bij 'De Boei' terecht voor een kop thee, een praatje, gezelligheid of activiteiten zoals een heerlijke massage of een leuke Zumba les. Het inloophuis heeft me het zetje gegeven om weer 'echt' deel te nemen aan het leven. Ik heb geleerd met volle teugen van het leven te genieten. Ook van de kleine dingen zoals een mooie regenboog of een knuffel van mijn nichtjes. Geniet van het leven, want het kan zomaar voorbij zijn. *Life is a journey, enjoy it!*

“De chemo zorgde ervoor dat ik mijn smaak verloor. De laatste avond van onze vakantie zijn we uit eten geweest. Ik bestelde toen een tongetje, die proefde ik weer. Daar werd ik zo gelukkig van.”

FRANS VAN EIJK (62) heeft met zijn vrouw Joke gebruik gemaakt van een Roparun vakantiebungalow.

Een jaar geleden, op onze 40-jarige huwelijksdag, kreeg ik te horen dat ik longkanker had met uitzaaiingen. Het was medisch onmogelijk nog te genezen, maar het was wel mogelijk met chemobehandelingen mijn leven te verlengen. Door de chemobehandelingen ben ik allergisch geworden voor huisstofmijt. Hierdoor moest ik een nieuw bed, matras, overtrek en kussen aanschaffen. Deze enorme uitgave heeft ervoor gezorgd dat wij niet meer op vakantie konden, juist toen we het zo hard nodig hadden. Wij kregen de mogelijkheid van Roparun om een weekje te verblijven in één van de Roparun vakantiebungalows. Dit betekende ongelooflijk veel voor ons. We zijn een weekje naar Arcen geweest. Het huisje was zo mooi, fris en schoon. De chemo zorgde ervoor dat ik mijn smaak verloor. De laatste avond van onze vakantie zijn we uit eten geweest. Ik bestelde toen een tongetje, die proefde ik weer. Daar werd ik zo gelukkig van. In februari 2016 hebben we besloten definitief te stoppen met de chemobehandelingen, omdat de kwaliteit van leven veel belangrijker is. Hierdoor is mijn levensverwachting nog ongeveer een half jaar. Ik probeer op dit moment te genieten van het leven, te genieten van alle kleine dingen die belangrijk zijn. Als ik deze ziekte niet had gehad, was ik zeker vrijwilliger geweest bij Roparun. Ik vind het heel bijzonder dat er mensen zijn met zo'n groot hart die zich inzetten voor mensen met kanker. Ik ben ze erg dankbaar.

Na een moedige strijd is Frans op 2 maart 2016 overleden aan de gevolgen van longkanker.

“Gelukkig ben ik toch meegegaan. Toen ik binnenstapte, voelde ik me direct thuis.”

BERTIE WARRIS (61) heeft dankzij Stichting OOK weer zin in het leven.

Toen ik 58 jaar was, moest ik voor een kleine ingreep naar het ziekenhuis. Na de ingreep kreeg ik te horen dat ik longkanker had. Afschuwelijk! Je wereld stort in. Gelukkig ben ik met succes geopereerd en kreeg ik nog twee mooie jaren. In maart 2015 ging het goed mis, ik kreeg een tia. Na onderzoek bleek ik uitzaaiingen in mijn hersenen te hebben. Ineens was ik terminaal! Ik ben eenmalig radioactief bestraald en verder kon ik niet meer geholpen worden.

Mijn wereld stortte in en mijn lieve omgeving nam ik hierin mee. Samen met mijn man heb ik vier kinderen, twee schoonzons en twee prachtige kleinkinderen van 3 en 7 jaar. Ik dacht niet langer aan mezelf. Ik wilde eerst alles regelen voor mijn crematie. Het verdriet van mijn gezin vind ik het ergst. Mijn kleindochter van 7 was al verder in gedachten en vroeg na een paar weken: “Oma als je er niet meer bent, mag ik dan een botje van jou?” Waarop ik vroeg: “Wat moet je met dat botje dan? Waarop zij zei: “Dan heb ik je altijd bij me”. Geweldig die schat. Mijn jongste dochter is, via de Daniel den Hoedkliniek waar ik onder behandeling was, terecht gekomen bij Jannet den Dekker van Stichting OOK. Zij is heel fijn geholpen met haar verdriet en heeft mij overgehaald mee te gaan. Eigenlijk had ik daar geen behoefte aan. Ik dacht alleen nog maar aan de dood. Gelukkig ben ik toch meegegaan. Toen ik binnenstapte, voelde ik me direct thuis. Een warme ontvangst en lieve mensen. Ik begon met tekenen en mozaïeken samen met mijn vriendin Jannie. Het waren leuke en bijzondere uren. Hierdoor kreeg ik weer zin in het leven, want wachten op de dood duurt ook wel erg lang.

“De arts zei dat we gelijk naar het ziekenhuis moesten. Die avond kregen mijn ouders te horen dat ik leukemie had.”

ISA SCHOLTEN (14) heeft leukemie gehad. Tijdens haar behandelingen heeft ze veel steun gehad aan haar KankerKetting.

Begin februari 2013, ik had al twee weken griep en werd maar niet beter. Mijn ouders namen mij, voor de zoveelste keer, mee naar de huisarts om bloed te prikken. We kregen gelijk de uitslag. De arts zei dat we gelijk naar het ziekenhuis moesten. Die avond kregen mijn ouders te horen dat ik leukemie had. De volgende dag kreeg ik het slechte nieuws te horen. Ik was heel erg bang, bang dat ik dood zou gaan. Twee dagen voordat ik werd opgenomen, heb ik de film ‘Achtste groepers huilen niet’ gekeken, een film over leukemie. Ik durfde niet te gaan slapen, omdat ik dacht dat ik niet meer wakker zou worden.

Twee jaar lang heb ik verschillende behandelingen en medicijnen moeten doorstaan. Na elke behandeling heb ik een kraal gekregen. Al deze kralen vormen mijn 8,4 meter lange KankerKetting. Deze ketting is erg belangrijk voor mij. Hij vertelt het heftige gedeelte van mijn jeugd. Eigenlijk is het echt mijn maatje geworden. De kralen die het meeste voor mij betekenen zijn het petje (haaruitval), hoofdmannetje (eerste chemo) en de bloem. De bloem is de eindkraal van de ketting. Ik wil graag dat als kinderen kanker krijgen, ze net zo’n mooie ketting krijgen als ik, zodat het voor hen ook een maatje kan worden.

“Mijn kinderen hebben het eerste stuk haar afgeknipt, maar toen het echt begon uit te vallen heeft mijn man me kaal geschoren.”

INGEBORG VAN DE KAMP (48) volgde een workshop van Look Good... Feel Better. Hierdoor straalde zij weer kracht uit naar zichzelf en naar anderen.

In december 2014 was ik mij aan het uitkleden en opeens voelde ik een knobbel. Ik stond er niet zo bij stil, maar na een paar dagen besloot ik om het te laten controleren bij de huisarts. Dezelfde middag zat ik al in het UMC. Na enkele dagen kreeg ik te horen dat ik de meest agressieve vorm van borstkanker had, met uitzaaiing naar mijn oksel. Mijn borst werd geamputeerd en er volgden verschillende behandelingen. Binnen twee weken, nadat ik gestart was met chemotherapie, begon mijn haar uit te vallen. Mijn kinderen hebben het eerste stuk afgeknipt, maar toen het echt begon uit te vallen, heeft mijn man me kaal geschoren. Ik had verwacht dat het verlies van mijn borst het heftigst zou zijn, maar mijn gezicht vond ik het moeilijkst, omdat mijn haar, wimpers en wenkbrauwen verdwenen. Als ik ’s ochtends voor de spiegel stond, zag ik alleen een blote-billengezicht zonder uitdrukking. Je vrouwelijkheid is helemaal verdwenen. Nog voor de chemobehandelingen ben ik naar een workshop van Look Good... Feel Better geweest. Ik had mijn haar toen nog, maar wilde graag de workshop volgen. Het was achteraf handiger geweest te wachten tot ik wat verder in het proces zat. Ik ben altijd iemand geweest van weinig make-up, dus ik heb veel aan de tips en adviezen gehad. Wanneer ik ’s ochtends mijn wenkbrauwen had getekend, mijn wimpers had aangezet en blush op had gedaan, stond ik er weer. Ik straalde kracht uit naar anderen en naar mezelf. Inmiddels zit ik in de laatste fase van mijn behandeling, heb ik mijn haar weer terug en begin ik langzaam weer met werken als coach persoonlijke ontwikkeling. Ik beseft nu dat alles zomaar over kan zijn, dus ik pak alles wat ik pakken kan.

ROPARUN

DAT ZIJN WIJ ALLEMAAL!

Roparun zonder vrijwilligers is als Rotterdam zonder de Maas, Parijs zonder de Seine en Hamburg zonder de Elbe. Zij zijn de motor waarop al 25 edities lang dit fantastische evenement draait. Daarom verdienen zij een podium in deze jubileumuitgave van de Ropareader!

Op een winterse, maar zonnige vrijdagmiddag druppelen zes vrijwilligers binnen in het kantoor van Stichting Roparun in Schiedam. Terwijl de één een medewerker vraagt of zij hulp nodig heeft bij de vaat, helpt de ander met het neerzetten van de koffiekopjes en stroopwafels op de ovale vergadertafel. Het is tekenend voor de Roparunspirit: handen uit

de mouwen, samen iets neerzetten. Opvallend is het saamhorigheidsgevoel en de onderlinge betrokkenheid. Dat wij-gevoel komt in de loop van het gesprek steeds boven water. Of, zoals vrijwilliger Ton van den Bosch het verwoordt: "Roparun is een virus waar geen medicijn voor bestaat... en gelukkig maar!"

ROPARUN

DAT ZIJN WIJ ALLEMAAL!

Fotografie: Martinique

Even voorstellen

Aan tafel nemen zes vrijwilligers plaats, met ieder hun eigen achtergrond en belevenissen. Zo gaat **Annelies Vastenhoud** dit jaar alweer voor de negende keer mee met het calamiteitenteam, inmiddels als coördinator van het calamiteitenteam Hamburg. "Via mijn werk als ambulanceverpleegkundige benaderde een oud-collega mij om in eerste instantie reanimatietrainingen te geven", vertelt zij. "Dat heb ik een tijd gedaan, totdat de Roparunorganisatie een vrijwilliger zocht voor het calamiteitenteam. Zo ging ik mee als ambulanceverpleegkundige in een team van artsen en verpleegkundigen. Onze taak: basale eerste hulp verlenen en reanimatie starten met de spullen die we bij ons hebben. Daarnaast hebben wij een adviserende rol voor mensen die zich niet fit voelen of geblesseerd raken."

Dennis van der Lubbe gaat al twintig jaar mee als checkpointter. "Ik heb één jaar moeten missen vanwege de geboorte van onze middelste zoon. Hij is geboren op de finishdag. Als checkpointter moeten wij op de route de tijd waarnemen van teams. Als de lopers bij een checkpoint langskomen, noteren wij de tijd en zorgen er zo voor dat de tijd klopt als ze bij de finish zijn. Ik ben een paar jaar checkpointter geweest op de route van Rotterdam naar Parijs en sinds 2004 in omgekeerde richting. Toen Hamburg later als startplaats in beeld kwam, ben ik op die route ingezet."

Jolanda Zeeven gaat ook alweer voor de twintigste keer mee. Haar standplaats is al die jaren al Parijs, waar ze inmiddels coördinator catering is. "Wij zorgen voor het eten en drinken voor de vrijwilligers en de teams, inclusief de Pasta Party. Daarnaast zorgen wij ook voor de opbouw van het terrein in Parijs. Als we daar op donderdag aankomen, staat er niks. Met alle vrijwilligers ter plaatse zorgen we dat alles op het terrein op tijd is neergezet. Of je nu de catering doet of de inschrijvingen: we zijn één team. Als team catering verzorgen wij alle maaltijden, op vrijdagavond de barbecue voor alle vrijwilligers die op dat moment in Parijs zijn en op zaterdagochtend gaan de stoomovens aan voor de Pasta Party. Dan zetten we gemiddeld zo'n 4200 maaltijden weg!"

Ton van den Bosch is, met een onderbreking van een paar jaar, al 21 jaar bij Roparun betrokken, tegenwoordig als projectleider verkeer. "Ik zorg ervoor dat verkeersbegeleiders, verkeersborden en hekken in Nederland op de juiste locaties staan op de route van Parijs naar Rotterdam en van Hamburg naar Rotterdam. Dat doe ik samen met een aantal regiocoördinatoren. Zij zijn verantwoordelijk voor de sturing in hun rayon en ik zorg ervoor dat alle open eindjes aan elkaar geknoopt worden. Ik ben er een paar jaar uit geweest, toen het me allemaal even te druk was. Eenmaal gepensioneerd, zag ik op de website van Roparun dat ze een projectleider verkeer zochten. Ik stuurde op zondag een mailtje en op woensdag was het al geregeld. Je moet een beetje gek zijn om dit te doen, maar wat voelde het goed om weer een Roparunner te zijn!"

ROPARUN

DAT ZIJN WIJ ALLEMAAL!

Mia Seltenrijch is vrijwilliger van het eerste uur en gaat dit jaar voor de 25ste keer mee. "De laatste jaren verzorg ik de inschrijving van de teams bij de start in Hamburg. De teamcaptains moeten zich twee uur voordat ze starten bij mij melden, zodat de checkpointers weten dat ze er zijn. Toen ik bij Roparun begon, zette ik samen met mijn team de tenten op voor de (destijds slechts dertien) teams. Daarna heb ik bij de informatiebalie gestaan op de finishlocatie in Parijs; in het begin vanonder een pergola tent op de camping en later in een container die we deelden met het Algemeen Coördinatie Team (ACT). Ook heb ik de sponsorvlaggen opgehangen bij

de finish op de Coolsingel en de VIP-tent ingericht. Die vlaggen hang ik inmiddels niet meer op, maar ik ontvang nog wel de VIPS. Mijn hele gezin is Roparun: mijn man zit in het bestuur, mijn dochter is lid van het promoteteam en mijn zoon loopt met een team mee."

Ook **Arie Wezemer** is al een kwart eeuw actief als vrijwilliger voor Roparun, al die jaren als persvoorlichter. "Dat is een taak waar je het hele jaar mee bezig bent. Ik handel alle perscontacten af en ga langs bij nieuwe teams en goede-doelen-organisaties om uit te leggen waar Roparun

voor staat. Als je de enorme groei van het aantal vrijwilligers ziet in de afgelopen 25 edities, hoe we met z'n allen de handen ineen slaan om iets voor heel erg zieke mensen te doen, dan kan ik daar alleen maar ontzettend trots op zijn. Elke keer weer denk ik: wat zijn we goed bezig. In het begin belde ik me suf om aandacht voor de Roparun te vragen bij de schrijvende pers, radio en tv. Nu word ik gebeld door de NOS, RTL4 en SBS6. Wel jammer dat van al die aandacht vaak maar weinig is terug te zien, niet eens in bijvoorbeeld het 8-uur journaal, maar ik ben blij met elk stukje publiciteit."

Van vrijblijvend naar zeer professioneel

Al 25 edities lang staat de organisatie van Roparun als een huis. Arie: "Die eerste Roparun kregen de vrijwilligers bij de start de route op een vodge papier mee. Het enige wat we wisten, was dat we elkaar onder de Eiffeltoren weer zouden treffen. Ik herinner me ook het borden- en hekkenplan. Daar werd om gelachen, want daar hadden we helemaal geen plan voor nodig. Als het erop aankwam, stonden die hekken en borden er gewoon. Nu moet alles in een draaiboek staan. Ik snap het wel, maar eigenlijk past dat niet bij ons.

“JUIST IN MOEILIJKE SITUATIES BEWIJST EEN IJZERSTERKE ORGANISATIE HAAR KRACHT”

We zijn gewend te improviseren.” Jolanda: “Als iemand van de organisatie wegvalt, dan moet een ander die taken wel soepel kunnen overnemen. Dus ik zie het belang van draaiboeken best in, maar toch heeft vooral de oudere garde vrijwilligers daar wat moeite mee. Wij zijn aanpakkers; of je nu wordt ingezet bij de catering of voor iets anders: je helpt waar ze extra handjes nodig hebben.” Ton: “Vroeger zat alle informatie vooral in de hoofden van de betrokkenen en stond bijna niets op papier. Nu weten we precies wie waarvoor verantwoordelijk is en zijn er draaiboeken die we ook aan de politie moeten overleggen. Alles is nu veel meer gereguleerd en daar ben ik blij om, want ik ben zelf erg van de procedures.” Arie: “Onze organisatie is in de afgelopen 25 edities sterk geprofessionaliseerd. We gaan voor veiligheid en zijn in alles wat we oppakken heel erg professioneel. Juist in moeilijke situaties bewijst een ijzersterke organisatie haar kracht. Zo zal ik nooit de Roparun van 2000 vergeten, toen een deelnemer van een team om het leven kwam. Onze organisatie bleek perfect en handelde zeer professioneel. Wij stonden tv te maken op een heuvel op het terrein in Parijs en richtten de camera op de tent waarin de herdenkingsdienst zou worden gehouden. De dienst zou om acht uur beginnen en om vijf voor acht verscheen een enorme stoet mensen, gehuld in doodse stilte. Ik krijg weer kippenvel als ik eraan denk, het was zo emotioneel. Die saamhorigheid, de wetenschap dat je er met én voor elkaar bent, dat raakt me enorm.” Mia: “Nabestaanden gaven aan het feest wel gewoon door te laten gaan. Hun overleden dierbare had dat niet anders gewild. Dat hebben we gedaan, maar het was een feest met een zwart randje.”

Met z'n allen

Waar komt het toch door dat veel vrijwilligers zich jarenlang committeren aan Roparun? Dennis: “Ik ben er ingestapt en het heeft me nooit meer losgelaten. Het is afzien, door weer en wind, maar je deelt het met elkaar. Als je patiënten van de Daniel den Hoedkliniek de lopers buiten ziet opvangen, dan breek je. Dat ene jaar waarin ik vanwege de geboorte van mijn zoon niet mee kon met de Roparun, is mijn vader aan kanker gestorven. Dat doet je nóg meer beseffen waar je het allemaal voor doet.” Ton: “Je deelt een lach en een traan en voert urenlange gesprekken, ook over persoonlijke zaken. Toen ik ging scheiden, heb ik veel aan die gesprekken gehad. Je smeedt een band voor het leven. En natuurlijk is Roparun een geweldig feest, maar het gaat er vooral om dat we met z'n allen iets wegzetten voor het goede doel. Wat overheerst, is het wij-gevoel en dat maakt Roparun zo uniek. Het is één grote vriendenclub. Ben je eenmaal met het Roparunvirus besmet, dan is er geen genezing meer mogelijk.” Annelies: “Na afloop ben je kapot, maar wat voelt het goed! Wat ik ook prachtig vind, zijn al die mensen die we langs de weg tegenkomen. Ze hebben de boel versierd en moedigen de teams aan: hartverwarmend.” Mia: “Je moet prettig gestoord zijn om dit te doen. Toen Sjaak Bril mij 25 jaar geleden vroeg of ik wilde helpen met het opzetten van een paar tenten voor de eerste Roparun, wist ik niet dat ik voor een leven lang ja had gezegd.” Jolanda: “In het dagelijks leven heb ik niets met catering te maken, maar tijdens Roparun kook ik de sterren van de hemel. Dat geldt voor ons allemaal. We zetten er samen onze schouders onder om elke Roparun tot een succes te maken.” Arie: “Roparunner zijn geeft een speciaal gevoel van verbondenheid, maar het is niet voor iedereen weggelegd. Je moet tegen ontberingen kunnen, je moet durven afzien en je niet bij tegenslag uit het veld laten slaan. Wie voor de eerste keer meegaat, voelt direct of het bij hen past of niet. Maar als het past, dan betekent Roparun in heel veel opzichten een verrijking van je leven.”

meer dan 60.000 begeleiders

Your mission, our inspiration. We celebrate.

ROPARUN WITH CREATIVE TECHNOLOGY

25 VIJFENTWINTIG TIPS

VÁN ROPARUNNERS VÓÓR ROPARUNNERS

Lopers, fietsers, masseurs, cateraars en alle andere Roparunners opgelet! We hebben namelijk dé beste Roparuntips van mede Roparunners op een rijtje gezet. Tips om jullie klaar te stomen voor dit speciale Roparunjaar.

Voor de lopers...

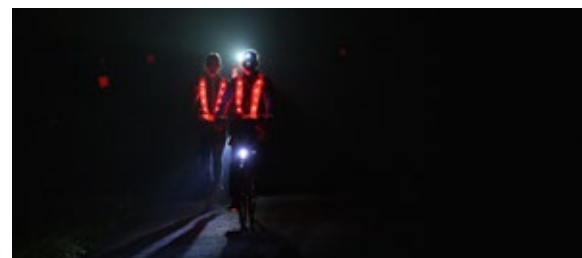
Tip1: Train met je team volgens het Roparun principe: 1 tot 2 kilometer per keer onder begeleiding van twee fietsers. Doe dit in de ochtend, middag, avond en in de nacht. Verder is het belangrijk om tijdens het Roparun weekend je rust te pakken, goed te eten en te drinken en je tussen elke etappe te laten masseren.
– Erik Merkelijn, Royal Haskoning DHV

Tip2: Als je tijdens de etappes vermoeid in de benen raakt, zorg dan dat je maltose of maltodextrine klaar hebt staan (snelle suikers).
– Dik Vries, De REASrunners

Tip3: Neem tijdens de Roparun minimaal twee paar loopschoenen mee. Dan kan je eventueel wisselen als het ene paar doorweekt is van de regen.
– Andre Dreeze, Bru's Running Team

Tip4: Probeer te genieten van iedere kilometer. Het is belangrijk je te realiseren dat dit GEEN wedstrijd is. Doordat het een estafetteloop is, verlies je dat besef wel eens en wil je lekker knallen. Bewaar dat het liefst voor de maandag, dan voel je wel of dat nog steeds kan.
– Hans de Nijs, Orange Heroes

Tip5: Kilometers maken en sterke benen kweken! Op het lopen van een estafette kun je niet echt trainen. Je lichaam raakt tijdens het Roparun weekend sowieso vermoeid.
– Moniek Kemink-Pieters, Drenthe runners

Voor de fietsers...

Tip1: Maak ook eens een proefrit in echt donkere omstandigheden met je fietsverlichting. Extra verlichting is echt een aanrader!
– Jankees Koole, Worstel en kom boven

Tip2: Koersbroek met dikke zeem, trainen op kilometers in rustig tempo en vooral blijven zitten op het zadel. Als je gaat staan, krijg je pijn in je achterste...
– Bert Engels, Schouwen-Duiveland Runners

Tip3: Veel kilometers maken in een rustig tempo. Ook in het donker oefenen met kaartlezen.
– Marleen van Loon, Pluyn Runners

Tip4: Warm aankleden. Het is op de fiets al snel een stuk kouder.
– Connie Gouwentak, Betuwse Rabo Runners

Tip5: Vaseline meenemen en zitvlees kweken. Kijk bijvoorbeeld eens tv terwijl je op een hometrainer zit.
– Mariella van Eekelen, Stichting Runningteam De Brabantse Wal

Voor de masseurs...

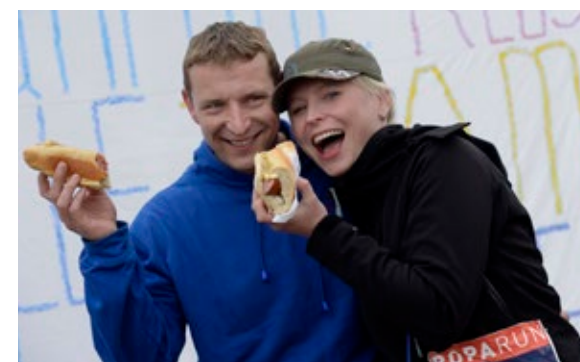
Tip1: Zolang de lopers geen pijntjes aangeven, niet te veel doen, alleen lekker losmaken. Neem daarnaast voldoende tape mee.
– Joyce van Erp, Berghem tegen kanker

Tip2: Laat de mannen hun benen scheren.
– Ymke van der Spoel, Deltion runners

Tip3: De pijntjes die na 400 kilometer opkomen, kun je niet meer helemaal wegpoetsen. Sorry lopers...
– Scott Sanders, Fris n Fit

Tip4: Lopers... houd ons een beetje te vriend! ;)
– Egon van Hulst, Team 142-2punt0

Tip5: Gebruik voldoende olie.
– Harry van der Most, Team Samen

Voor de cateraars...

Tip1: Gebakken eieren, broodje hamburger en pannenkoeken vinden ze bij ons altijd het lekkerst
– Annelies van der Linde, Team 274 Veenendaal

Tip2: Bananenpannenkoeken! Ook voor de chauffeurs
– Stichting Team Korps Mariniers

Tip3: Wij serveren soep, macaroni, pasta, pannenkoeken met aardbeien en slagroom, broodjes worst, gebakken

Voor de chauffeurs en navigators...

Tip1: Als chauffeur en navigator kunnen jullie de sfeer in de bus maken of kraken. Maak lol, denk aan de andere teams en iedereen heeft een top Roparun!
– Dennis Heijmans, Stichting Sterk Staaltje

Tip2: Moet je bij het wisselen wachten? Zet dan de motor uit.
– Rosalinde Sizoo-Groeneveld, RET Runners

Tip3: Zet om 19:45 uur, ter herinnering aan het veiligheidsvest, het alarm aan op je telefoon. Zo vergeet je hem nooit meer!
– Peter van Hemert, Team Retour

Tip4: Houd je aan de parkeerregels van Roparun, die zijn er niet voor niets! Dus veilig parkeren en elkaar plek gunnen als dat kan. Maakt het voor iedereen veilig!
– Sylvia Crum, Juliën/b-Cat

Tip5: Wees bewust van je verantwoordelijkheid. Jij gaat over de veiligheid onderweg. Bereid je goed voor, stem een goede rolverdeling af met je navigator, verken de route goed, pak je rust wanneer mogelijk, houd rekening met anderen en geniet!
– Hans Noordzij, Team ABN AMRO

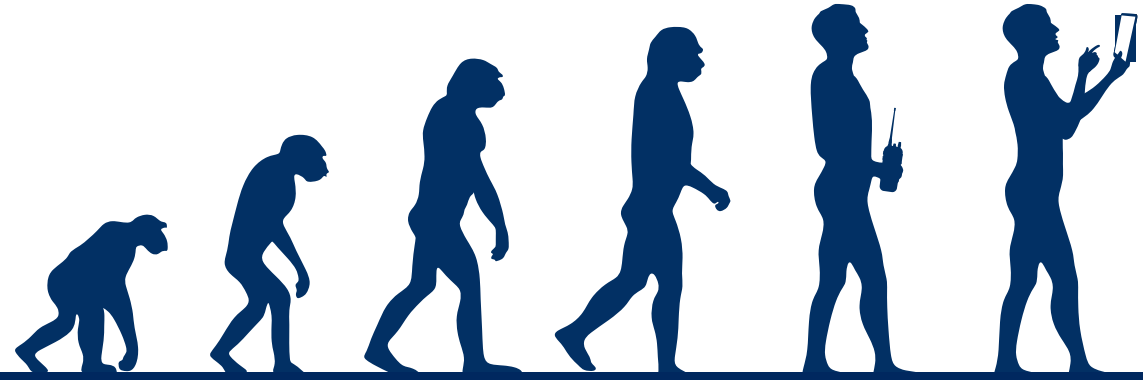

eieren met spek en dat alles met een stralende glimlach!
– Trudie de Jong, Swietelsky Go4Life

Tip4: Om 7 uur 's ochtends een broodje rookworst. Je zal er niet als eerste aan denken, maar tijdens Roparun is niets lekkerder dan dat!
– Shirley Hagendoorn, Matties4Life

Tip5: Broodje hamburger! Zo lekker op de vroege ochtend!
– Lilian Hulleman, Team Oud-Beijerland

We staan er niet alle dagen bij stil, maar de opkomst van de mobiele telefoon heeft ons leven drastisch veranderd. En dat in een hele korte tijd. Het communicatiemiddel is niet meer weg te denken uit ons dagelijks leven, zeker niet omdat het inmiddels veel meer is dan 'een gewone telefoon'. We vinden het heel normaal dat iedereen -van heel jong tot heel oud- altijd en overal bereikbaar is. Vijfentwintig jaar geleden was dat wel anders.

VAN WALKIE TALKIE IN DE HAND NAAR WHATSAPPEN VAN LAND TOT LAND

IN DE BEGINJAREN VAN ROPARUN GING DE COMMUNICATIE DAN OOK GROTENDEELS VIA HET GEWONE BEDRADE TELEFOONNETWERK. EN DAT BETEKENDE MET MUNTJES OF KAARTEN VOOR TELEFOONCELLEN ONDERWEG...

Toen de eerste Roparun gelopen werd, was de mobiele telefoon als logische opvolger van de autotelefoon een echt luxe product. Het netwerk was nog zeer bescheiden (nog geen GSM) en de apparaten waren groot en zwaar, met een lange antenne. In de beginjaren van Roparun ging de communicatie dan ook grotendeels via het gewone, bedrade telefoonnetwerk. En dat betekende met muntjes of kaarten voor telefooncellen onderweg. Op de eerste routekaarten stonden dan ook veel telefooncellen aangegeven. Ook werd voor de kortere afstanden gebruik gemaakt van portofoons (walkie talkies), maar dat systeem was erg storingsgevoelig en niet erg betrouwbaar als de afstand wat groter was of als er obstakels tussen oproeper en ontvanger waren. Mensen van de organisatie die soms toch wel snel bereikbaar moesten zijn, maakten gebruik van een pieper. Een apparaatje dat je aan je riem kon hangen of in je broekzak kon steken en dat -de naam zegt het al- enige malen piepte en trilde als er een oproep kwam. Op het scherm verscheen dan het telefoonnummer van degene die gebeld had, zodat er vanaf een vaste locatie, zoals een telefooncel, teruggebeld kon worden. Het bestuur en de persvoorlichter gebruikten zo'n ding.

Een vaste telefoon vinden was niet altijd eenvoudig. Terugbellen kon dus soms best lang duren. Enige jaren maakte de organisatie, via de politie Rotterdam, gebruik van een communicatiebus. De binnenkant daarvan was indrukwekkend door een halfronde 'desk' met zend- en ontvangstmogelijkheden en heel veel knoppen. De stoelen werden tijdens het rijden vastgezet met fietssnelbinders! Het dak van deze bus bestond uit planken, waarop zonnestoelen konden worden neergezet. Op de route naar Parijs een ongekennde luxe. Direct naast de deur zat een knop. Als daarop gedrukt werd, kwam er een enorme antenne enige meters boven het dak uit. Die zou ervoor moeten zorgen dat het portofoonverkeer ongehinderd verliep. Niets bleek minder waar. Zelfs een plek op een heuveltje in Frankrijk was niet voldoende om feilloos te communiceren. En de ergernis en jaloezie werden nog meer geprikkeld toen bleek dat een enkel teamlid met een bijna onbetaalbare mobiele telefoon wel feilloze verbindingen had.

In die vijfentwintig jaar Roparun verdwenen de telefoonkaarten, de telefoonmunten en ook de meeste telefooncellen. Daartegenover staat dat er

geen teams meer zijn zonder een mobiele telefoon. Iedereen is nu dus direct, dag en nacht, bereikbaar. Dat heeft natuurlijk grote voordelen, maar het is soms toch ook wel prettig om even niet bereikbaar te zijn. Wat er ook gebeurt: het gaat direct de grote wereld in.

Dat de telefoon niet meer alleen een apparaat is om te bellen, is iets wat niemand vijfentwintig jaar geleden had kunnen voorzien. Dankzij de supersnelle verbindingen en zeker dankzij internet en de daarmee verbonden sociale media, is communicatie een vanzelfsprekend iets geworden. Heel prettig, soms wat vervelend (ook tijdens sociaal samenzijn blijkt social media soms belangrijker te zijn), maar zeker een grote verandering. Wie in de begintijd van Roparun had geroepen dat we vijfentwintig jaar later allemaal direct in woord en beeld met elkaar in verbinding zouden staan, zonder een metershoge antenne en redelijk betaalbaar, zou bijna voor gek verklaard zijn. Over vijfentwintig jaar schudden Roparunners die dan voor het goede doel massaal op weg gaan het wijze hoofd over de primitieve toestanden van nu. En zo herhaalt de geschiedenis zich!

Roparun door de jaren heen

ROPACOLLAGE

ROPARUN, DAT ENE LICHTPUNTJE IN DIE ZWARE TIJD

*"Net op het moment dat je denkt: ik val in een donker gat, zijn er altijd wel lichtpuntjes...
Stichting Roparun is voor ons het zonnetje dat schijnt."*

Een van de doelen die Stichting Roparun ondersteunt en waarbij er direct contact is met mensen met kanker, zijn de vakantiebungalows. De bungalows zijn vooral bestemd voor mensen die na een intensieve behandeling even willen bijkomen in een andere omgeving, voor mensen die aan een behandeling moeten beginnen of voor mensen die terminaal zijn en nog een laatste vakantie samen willen hebben.

Al 25 edities lang...

Meer dan 5.500 kankerpatiënten kunnen verblijven met een verblijf in één van onze vakantiebungalows.

Inmiddels beschikken wij over 14 bungalows, die kosteloos beschikbaar worden gesteld aan kankerpatiënten en hun familie/vrienden. Op deze manier kunnen zij een weekendje of weekje weg met z'n allen. De bungalows staan in Limburg, Drenthe, Zeeland, Zuid-Holland en in Noord-Holland.

De aanvraagformulieren voor de vakantiebungalows worden verspreid onder de ziekenhuizen door het hele land. Zij krijgen een bepaald aantal formulieren per jaar om uit te geven aan kankerpatiënten. Het beheer van de formulieren is in handen van een arts, maatschappelijk werker of verpleegkundige. Zo worden de vakantiebungalows op de juiste manier aan gezinnen weggegeven die het op dat moment nodig hebben.

**"FIJN DAT IK, NA EEN MOEILIJK
GESPREK, DIANA TOCH NAAR HUIS
KAN STUREN MET EEN LACH OP
HAAR GEZICHT."**

Zodra het ondertekende aanvraagformulier in handen is van de patiënt, wordt het toegestuurd naar het Roparun kantoor. De medewerkers van kantoor verzorgen de boeking, onderhouden het contact met de vakantieparken en zorgen ervoor dat alles rondom het verblijf van de patiënt in goede banen wordt geleid.

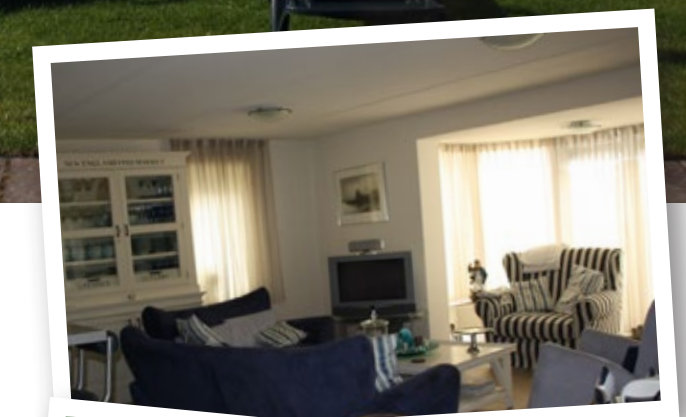
**"IK ZAL HET GESNATER VAN DE EENDEN EN GANZEN, DE GELUIDEN
VAN DE VOGELS, DE GEUR VAN DE BOSSEN EN DE HEERLIJKE RUST
BEST WEL MISSEN. DAAR KAN GEEN RADIO OF CD TEGENOP!"**

De vakantiebungalows geven de patiënten en hun familieleden de kans om er even tussenuit te gaan zonder hier zelf veel tijd in te hoeven steken. Voor veel gezinnen is het belangrijk om even in een andere omgeving te zijn waar niemand hen kent en waar ze even kunnen doen alsof alles 'gewoon' is. Ook kan het een gelegenheid zijn om voor de laatste keer met het hele gezin bij elkaar te zijn en een soort afscheid te hebben.

We ontvangen vaak lieve bedankkaartjes en brieven waarin ze aangeven hoeveel het voor hen heeft betekend. Families zijn dolblij met het aanbod van de bungalows. Alle bungalows zijn ook bijna het gehele jaar volgeboekt. De waardering die wij ontvangen is zeer groot.

**"NA ALLE ZORGEN EN VERMOELENDE
DAGEN, ZIJN ONZE HOOFDEN DANKZIJ
DIT VERBLIJF WEER HELEMAAL
OPGESCHOOND. DE VOLGENDE
BEHANDELINGEN KUNNEN WE
DANKZIJ JULLIE WEER AAN!"**

Het is fijn om reacties van bungalowgasten te krijgen. Daar hebben wij ons de afgelopen 25 jaar samen voor ingezet. We kunnen ze niet beter maken, maar we kunnen er wel voor zorgen dat kankerpatiënten zich een beetje beter voelen. Dat geeft een ontzettend goed gevoel!

EEN ROPARUNJAAR @THE OFFICE

“De Roparun is maar één keer per jaar. Daar hoeft toch niet een heel jaar aan gewerkt te worden?” Deze vraag krijgen wij als medewerker van het Roparun kantoor regelmatig te horen. Maar niets is minder waar. Door de groei van Roparun is ook het Roparun kantoor gegroeid en zijn wij het gehele jaar door druk bezig met de voorbereidingen voor de Roparun.

Foto: Bart Hippe

HOE MEER DEELNEMENDE TEAMS, HOE MEER OPBRENGSTEN VOOR HET GOEDE DOEL. EN DAT IS EN BLIJFT NATUURLIJK ONZE HOOGSTE PRIORITEIT.

In de beginjaren van de Roparun was er helemaal geen kantoor. Er was een diepe kast thuis bij een oud bestuurslid en daar gebeurde alles. Er stond een telefoon, computer en een fax en de gehele administratie werd er in de avonduren gedaan. Al snel werd deze ruimte te klein. In 1996 werd het besluit genomen een ruimte te huren en hier een echt kantoor van te maken. Er werd gekozen voor een ruimte in Vlaardingse met een kleine opslagruimte. Roparun werd echter steeds groter en al snel werd ook deze ruimte te klein. In 2001 werd besloten een kantoorpand te kopen met een flink magazijn. Dit is het pand in Schiedam waar we vandaag de dag nog steeds zitten. In de tussentijd is ook het buurpand gekocht. Dit is het pand waar onder andere de vrijwilligers vergaderen.

“NAAST KANTOORMEDEWERKER ZIJN WIJ OOK VRIJWILLIGER”

Op het Roparun kantoor in Schiedam zijn de directeur, vijf medewerkers (waarvan 2 parttimers) en een stagiaire het hele jaar door druk bezig om ervoor te zorgen dat Roparun een succes wordt. Naast kantoormedewerker zijn we tijdens verschillende Roparun gerelateerde bijeenkomsten en evenementen en tijdens het Roparunweekend ook vrijwilliger van de Roparun.

Een Roparunjaar is verdeeld in vier fases: de inschrijving, de voorbereiding, het evenement en de terugblik. Als medewerkers van kantoor zorgen wij voor een goede afronding van iedere fase.

De inschrijvingsfase

Een Roparunjaar start in augustus. We versturen de inschrijfformulieren naar alle bestaande teams en zetten alles op alles om inschrijvingen van nieuwe teams te ontvangen. Hoe meer deelnemende teams, hoe meer opbrengsten voor het goede doel. En dat is en blijft natuurlijk onze hoogste prioriteit. Naast de inschrijvingen van teams houden we ons bezig met de aanmeldingen van vrijwilligers. Roparun heeft meer dan 450 actieve vrijwilligers en ieder jaar vertrouwen we natuurlijk op hun medewerking. Want zonder vrijwilligers is er geen Roparun.

De voorbereidingsfase

De inschrijvingsfase loopt rond eind december af. Vanaf dat moment gaan wij van start met de voorbereidingen voor de aankomende Roparun. Teams beginnen vaak alweer met het organiseren van leuke acties en daarvoor hebben zij natuurlijk spullen nodig ter ondersteuning zoals bijvoorbeeld collectebussen, spandoeken en niet te vergeten de Roparunvogel. Kantoor zorgt ervoor dat alle spullen voor de teams klaarliggen. Ook houden we

ons bezig met het vergroten van de naamsbekendheid van Roparun. Dit doen we bijvoorbeeld door het uitgeven van een kwartaal magazine -de Ropareader- en onze maandelijkse nieuwsbrieven. Natuurlijk doet kantoor nog veel meer rondom de Roparun. Er moeten namelijk vergunningen worden aangevraagd, doorkomsten moeten worden benaderd, de lotenverkoop moet worden verwerkt en ga zo maar door. De laatste maanden voor de Roparun zijn vaak wat hectisch, maar erg gezellig. Het is een zoete inval van vrijwilligers en teams.

“HIER EN DAAR PINKEN WE EEN TRAANTJE WEG. THIS IS IT!”

Het evenement

En dan eindelijk staan we aan de start in Hamburg en Parijs. Het Pinksterweekend is aangebroken. Dit is waar we een heel jaar hard voor hebben gewerkt. Hier en daar pinken we een traantje weg. This is it! De teams gaan beginnen aan hun avontuur voor het leven en wij doen dat ook, ieder jaar weer met ontzettend veel plezier en passie.

De terugblik

Na afloop van de Roparun praten we nog lang na over het Pinksterweekend. Wat was het weer mooi en wat hebben we weer genoten. Het harde werken is beloond. Veel tijd om bij te komen hebben we niet. We starten direct met de voorbereidingen voor de Slotavond. Entreebewijzen worden gemaakt en verkocht en de laatste puntjes worden op de i gezet. We streven naar een gezellige avond met als klap op de vuurpijl, de bekendmaking van de opbrengst. Dat is natuurlijk waar alle teams en vrijwilligers op zitten te wachten. Het is ook altijd fijn om tijdens deze avond vrijwilligers en teams terug te zien. Samen hebben we de klus geklaard.

Na deze vier fases zitten we alweer aan het einde van een Roparunjaar en staan we wederom aan de start van een nieuw jaar. Dat is het moment waarop het eigenlijk alweer bij ons gaat kriebelen en zeggen we met veel plezier: “See you next year!”

Gaat jouw team voor de hoogste opbrengst?

Zoveel teams die allemaal gaan voor dat ene doel... Geld ophalen voor mensen met kanker. Auto's wassen, workshops, bootcamps en theatershows speciaal voor Roparun. Er worden veel verschillende acties georganiseerd om geld bijeen te brengen. Om jou te inspireren hebben wij een aantal leuke acties uitgezocht.

De leukste vijf kilometer op aarde!

Verschiede Roparun teams organiseren als teamactie een kleurenloop. Zo organiseerden Stichting Team Sprinters en Team Wings for life de 'Color the Forest' in 2015. Zij haalden hier 5284,25 euro voor Roparun mee op! Ook Roparun teams T'Lopend Vuurke, de Brabantse wal, Team Cargill, Altijd eentje teveel en 14 in 't uur organiseerden een kleurrijke run. Namelijk de Color Your Life Run. Hiermee haalden zij 10.800 euro op. Beide runs worden ook in 2016 georganiseerd.

Color Your Life Run

Eten voor het goede doel

Een pop-up restaurant, benefietdiner, een barbecue. Geld ophalen en eten blijkt een gouden combinatie! Zo organiseerde Team Run2day een benefietdiner voor ruim tachtig gasten. De teamleden hebben zelf alle voorbereidingen getroffen en stonden tijdens het diner zelf in de keuken, bediening en speelkeuken. Alles om zoveel mogelijk geld over te houden. Met deze actie heeft het team ruim 1450 euro opgehaald.

Benefietdiner Run2Day Johan Bokma

Collecteren

Van deur tot deur, in de stad of tijdens een optreden. Het collecteren blijft populair onder Roparun teams! Zo heeft bijvoorbeeld Team 154 al meer dan 4000 euro opgehaald. Sommige teams nemen ook de Roparunvogel mee op pad. Dit zorgt voor extra aandacht en vaak voor een hogere opbrengst.

Team Vrienden van Bobby

Bootcamps

Krachttoefeningen, circuitjes, conditietraining. Bij een bootcamp kun je veel verschillende soorten oefeningen tegenkomen. Het is een sportieve uitdaging en past daarom goed bij Roparun. Team Run4them organiseerde speciaal voor haar hoofdsponsors een bootcamp. Team Soesenzo organiseerde ook een gezellige bootcamp. Het team haalde met een uur flink zweten maar liefst 400 euro op!

Bootcamp Run4Them

Theatershows

Een theatershow speciaal voor Roparun. Team Steamwork organiseerde als teamactie de 'Powershow' van Rob & Emiel. Met deze actie haalde zij totaal 8000 euro op. Andere teams organiseren bijvoorbeeld een collectieactie bij een theatershow. Zo was Roparun Team United aanwezig bij de voorstelling van Jandino. Zij haalden hier 202 euro mee op.

Team Steamwork 'Powershow'

Team United Theatershow Jandino

A4 run

Niet zomaar een run, maar een run op de A4! Deze run werd georganiseerd door Team Stichting Stone Mountain Runners en leverde vorig jaar 25.500 euro voor Stichting Roparun op.

A4 run @koopfoto

MiniRoparun

Een MiniRoparun voor kinderen waarmee geld wordt opgehaald voor Roparun. Verschillende teams organiseren dit soort sponsorlopen. Vorig jaar organiseerde Team Koninklijke Marechaussee samen met het team van Actemiumrunners een Miniroparun. De totale opbrengst hiervan was 16.500 euro!

MiniRoparun

80's & 90's party's

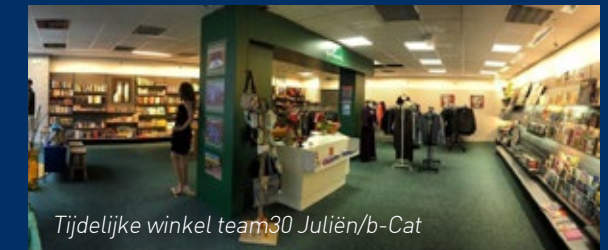
Night fever Night fever... Back to the old days! Zo haalde het Team ASZRunners swingend geld op met een 70's & 80's feest in het Dolhuis, waarbij de Afro pruiken en Elvis pakken niet te missen waren. De totale opbrengst van deze avond was 3000 euro.

Let's dance against cancer discofeest

Pop-up store

Team Juliën-b/Cat heeft speciaal voor Roparun 2016 een winkel geopend. Zij verkopen tweedehands kleding en boeken in de winkel.

Tijdelijke winkel team30 Juliën/b-Cat

Lekkernijen

Of het nou Sinterklaas, Kerst of Pasen is. Verschillende teams staan altijd weer klaar voor de verkoop van verschillende seizoenartikelen. Zo organiseerde Team Samen een oliebollenactie, waarbij zij één dag lang oliebollen verkochten. Dit leverde een totale opbrengst op van 689,30 euro.

Spinning marathons

De Roparun spinning marathons vliegen ons om de oren. Dit is voor veel teams een succesvolle actie. Zo organiseerde Roparun Team Royal FloraHolland midden in een winkelcentrum een spinningmarathon! Met deze actie haalde het team 1571,35 euro op.

Roparun Team Royal FloraHolland

Actiepagina teamacties

Op de Roparunwebsite zijn nog veel meer teamacties te vinden. Organiseert jouw team binnenkort een leuke actie? Laat het ons dan weten! Kijk voor meer informatie op: www.roparun.nl/teamacties.

NELLI COOMAN, AMBASSADEUR ROPARUN

Op de dag dat Dafne Schippers haar dertig jaar oude record op de zestig meter evenaart, spreken we met Roparun ambassadeur Nelli Cooman. Nelli is grieperig. Maar griep of niet, haar enthousiasme, bevlogenheid en aanstekelijke lach blijven gelijk.

Er zullen maar weinig mensen zijn met interesse voor atletiek die Nelli niet kennen. Zij groeide na haar geboorte in Suriname op in een gezin met vier zussen en een broer. Toen ze acht jaar was, verhuisde het hele gezin naar Rotterdam. Ze ging op voetbal en kreeg de bijnaam 'Miss Pele'. Op haar zestiende werd tijdens een sportdag op school ontdekt dat ze goed kon sprinten en daarmee werd de basis gelegd voor haar atletiekcarière. Drie maanden later deed ze al mee aan de Europese jeugdkampioenschappen in Utrecht, waar ze zevende werd op de honderd meter sprint. Kort daarna liep ze een Nederlands jeugdrecord en werd ze op zeventienjarige leeftijd tweede van Nederland bij de vrouwen.

Nelli was geen lid van een sportvereniging: "Daar vond ik geen bal aan." Van haar ouders mocht ze eigenlijk niet sporten, omdat ze op school niet al te beste cijfers haalde.

In haar periode als professional van 1984 tot 1995 werd ze tweemaal wereldkampioene op de zestig meter indoor en zesmaal Europees kampioene. Bij de Europese indoorkampioenschappen in Madrid in 1986 won ze in een tijd van zeven seconden, een wereldrecord! Vanwege die prestatie werd ze in dat jaar in Nederland gekozen als Sportvrouw van het Jaar. Haar wereldrecord werd pas in februari

1992 verbeterd en de tijd van zeven seconden als Nederlands record op de zestig meter is dus nu pas door Dafne Schippers geëvenaard.

Nelli nam twee keer namens Nederland deel aan de Olympische Zomerspelen: in Seoul (1988) op de vier keer honderd meter estafette en in Barcelona (1992) op de honderd meter sprint.

In 1994 werd Nelli door Stichting Roparun gevraagd het startschot te geven op de Mullerpier. Ze werd gelijk geraakt door de sfeer en is bij de Roparun gebleven. "Die sfeer is zo mooi," zegt ze. "Ik kan nog steeds tranen in mijn ogen krijgen als ik al die mensen zo bezig zie voor het goede doel. Het is aan buitenstaanders niet uit te leggen wat dat toch is, maar al die Roparunners hebben volgens mij datzelfde gevoel. En als je dat niet hebt, heb je er niets te zoeken! Eigenlijk zijn alle teams ambassadeur. We gaan er allemaal voor de volle honderd procent voor."

Niet alleen Nelli is zo betrokken bij Roparun. Ook haar man Ronald en haar dochter Ronéll gaan er helemaal voor. Ronéll gaat nu voor de zestiende keer mee. "De eerste keer was ze pas vier maanden en eigenlijk waren alle Roparunners een beetje vader en moeder. Ze pasten allemaal op haar."

ROPARUN AMBASSADEUR

**"IK KAN NOG STEEDS TRANEN
IN MIJN OGEN KRIJGEN ALS IK
AL DIE MENSEN ZO BEZIG ZIE
VOOR HET GOEDE DOEL. HET IS
AAN BUITENSTAANDERS NIET
UIT TE LEGGEN WAT DAT TOCH
IS, MAAR AL DIE ROPARUNNERS
HEBBEN VOLGENS MIJ
DATZELFDE GEVOEL."**

Als we Nelli vragen wat zij van Roparun van nu vindt, zegt ze: "We moeten niet vergeten dat hoewel we steeds groter zijn geworden, het doel hetzelfde is gebleven. En we blijven allemaal gewoon doen. Dan doen we al gek genoeg!" En over de naamsbekendheid zegt ze: "Mensen die de Roparun moeten kennen, weten het. En dat is toch het belangrijkste...?"

Nelli Cooman, onze bevlogen ambassadeur. We zijn zuinig op haar!

PRE ROPARUN, WAT EEN ERVARING!

In het kader van de 25ste editie stond het organisatieteam van Roparun vrijdag 18 maart 2016 aan de start in Parijs om de Pre Roparun te volbrengen. Voor velen een eerste 'echte' Roparun. Met gezonde spanning vertrokken we vrijdagmorgen om zeven uur richting Parijs. Het was wel anders dan een 'normale' Roparun, want er waren vanzelfsprekend geen teams die je onderweg tegenkomt en ook het startterrein lag er stilletjes bij. Toch was het Roparun gevoel niet te missen. 'You never walk alone' klonk uit de speakers voorafgaand aan de start en daarna kon het aftellen beginnen. Met kippenvel werd team A aangemoedigd voor de eerste etappe. Het 48-urige avontuur was begonnen!

In deze speciale Ropareader lichten wij onze mooiste, leukste en indrukwekkendste momenten uit tijdens de Pre Roparun. Dankzij de steun van vele teams, vrijwilligers, rustpunten, doorkomsten en sponsors hebben wij de Pre Roparun voltooid. We hebben het evenement (als organisatie) nu vanaf de andere kant meegemaakt en ook voor ons was dit een avontuur voor het leven.

De eerste grote ontvangst was in Zele, waar verschillende teams uit de omgeving ons opwachtten aan het begin van Zele. We hebben niet alleen aan teams veel steun gehad, maar ook aan Roparun vrijwilligers. Zij stonden op de Markt te joelen en te feesten om ons te steunen.

"IN ZELE WERDEN WE OPGEWACHT DOOR EEN ENORME GROEP MENSEN, DIE ONS DE EERSTVOLGENDE METERS BEGELEIDDEN TIJDENS DE LOOP, GEWELDIG!"

**GIJSBERT VAN DER KOOIJ
(VRIJWILLIGER STICHTING ROPARUN)**

Ter hoogte van Zwijndrecht, vlakbij Antwerpen, heeft team Tieleman Keukens-N. Mijnders runners zo'n twee uur op ons staan wachten om met ons mee te lopen. Toen wij daar aankwamen hadden ze ook nog eens pech. Een snelle looper uit ons team was net aan de beurt, waardoor zij alle zeilen moesten bijzetten om aan te haken. Wat een enorme steun was dit midden in de nacht voor ons!

In Ossendrecht kwamen we in de vroege ochtend aan. We werden opgewacht door team L'Oslopers Ossendrecht. Gezamenlijk met het team gingen we het dorp in. Op de markt, waar het ieder jaar een groot feest is, werden wij opnieuw opgewacht. Dit keer door tientallen dorpsbewoners met een mooie grote boog, vlaggen en een hoop gejuich.

"DE BAKERMAT VAN ALLE DOORKOMSTEN, OSSENDRECHT, ZORGDE OOK NU VOOR EEN WARM ONTHAAL VAN DE PRE ROPARUNNERS"

**JOLANDA VAN DER VELDE
(MEDEWERKER ROPARUN KANTOOR)**

Ook in Steenbergse werden we opgewacht door verschillende vrijwilligers en teams. De laatste kilometers werden door al deze mensen makkelijker gemaakt.

Sponsors Pre Roparun

- Beat It
- Bouman Sportprijzen & RelaTex
- Livetime Productions
- Octopus Promotions
- Studio New Media
- Terberg Leasing

Tevens willen wij de teams bedanken die diverse spullen aan ons geleend hebben.

Eenmaal in de Hoeksche Waard aangekomen was de finish vrijwel in zicht. Numansdorp was helemaal versierd en langs de kant stonden heel veel mensen ons op te wachten. Kinderen waren aan het zingen, de polonaise was gaande en we kregen een mooi groot hart in onze handen gedrukt. Stichting Team Korps Mariniers organiseerde in Oud-Beijerland een doorkomst. Wat een ontvangst in het centrum! Vanaf dit punt werden we weer door verschillende teams ondersteund op de route. Zij liepen en fietsten de laatste kilometers met ons mee.

Naast de doorkomsten hebben wij veel steun gehad aan de rustpunten. Zo mochten wij bijvoorbeeld in Asse verblijven in het Onze-Lieve-Vrouweziekenhuis. We mochten hier gebruik maken van een zaal en twee kamers waar heerlijke douches aanwezig waren.

Niet alleen de ontvangsten in België en Nederland hebben ons door de Pre Roparun gesleept. Zo werden we in Bertry opgevangen door team CH'TIS Coureurs en stond team Atout Coeur in Solesmes langs de route klaar met een mooie Roparun taart.

"DAT ROPARUN BIJ DE INWONERS VAN SOLESMES IN HET HART ZIT, BLIJKT UIT DE WARME ONTVANGST EN DE HEERLIJKE TAART DIE ZE VOOR ONS GEBAKKEN HEBBEN"

**PETER DENNIG (BESTUURSLID
STICHTING ROPARUN EVENEMENTEN)**

Het enthousiasme van onze vrijwilligers heeft ons ook tot de finish gebracht. Voor vertrek kregen we heerlijke ijskerokjes mee, gebakken door een vrijwilliger. In Coudun werd een hartige taart met stokbrood geserveerd. In Ossendrecht en Barendrecht stonden vrijwilligers klaar bij het steunpunt met heerlijke rookworst en kippensoep.

En dan natuurlijk de finish. Wat een ontlasting! Een gevoel dat bijna niet te omschrijven is. Er gaan op dat moment zo veel verschillende emoties door je heen. Je bent trots. Trots op jezelf, maar ook op je team. Je staat stil bij degene voor wie je dit doet. Je bent blij dat je het gehaald hebt en je wordt overduidelijk door de lieve mensen. Nelli Cooman en de mensen van het Familiehuis Daniel den Hoed die je zo liefdevol opvangen. Maar vooral dankbaar, dankbaar dat je dit kan en mag doen, niet voor jezelf maar voor een ander. Dat je als team leven kunt toevoegen aan de dagen waar vaak geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven.

DE OPKOMST VAN DE DOORKOMSTEN

Toen Roparun vijftientig jaar geleden van start ging, had niemand er ooit van gehoord. Mensen langs de route stonden dan ook verbaasd te kijken naar die loper en fietser die voorbijkwamen, niet wetende dat diezelfde loper en fietser met een team op weg waren van Rotterdam naar Parijs, met als doel een geweldige sportieve prestatie te leveren en zoveel mogelijk geld op te halen voor mensen met kanker. Maar al snel kreeg men in de gaten dat steeds weer en meer van die teams langskwamen. Bovendien ontstond door publiciteit meer nieuwsgierigheid en daardoor wilden meer toeschouwers die sportievelingen aanmoedigen.

Volg alle teams met Roparun Live!

Geef simpel je positie door en iedereen ziet de voortgang en verwachte finishtijd van jouw team

HOT ITEM EN ROPARUNLIVE.NL

Al sinds 2007 is Hot Item hoofdsponsor van de stichting Roparun. Wij stellen onze expertise op het gebied van data en procesverbetering beschikbaar om te helpen de administratieve lasten te verlagen en tijdens de Roparun meer exposure te creëren. Deze samenwerking heeft o.a. geleid tot de website roparunlive.nl. Minder zichtbaar, maar zeker zo belangrijk, is dat de techniek achter deze website ook ingezet wordt voor het Algemeen Coördinatie Team (ACT) dat zorgdraagt voor de begeleiding van alle deelnemers en vrijwilligers.

GEGEVENS ONTSLUITEN VOOR HET JUISTE INZICHT

Voor ons een mooie kans om iets bij te dragen vanuit onze kernexpertise: het ontsluiten van gegevens en die op het

juiste niveau bij de juiste mensen brengen zodat hierop gestuurd kan worden. Met onze hybride businesscase-gedreven aanpak en innovatieve data-oplossingen, hebben we een scherpe focus op blijvende prestatieverbetering van bedrijven en overheidsinstellingen.

LAAT WETEN WAAR JOUW TEAM IS

We roepen alle deelnemers ook dit jaar op om actief bij te dragen aan de kwaliteit van roparunlive.nl door regelmatig actief je positie door te geven.

Hot Item wenst alle deelnemers veel succes met de komende Roparun en het thuisfront veel plezier met het volgen van de teams!

IMPROVING YOUR PERFORMANCE

Goudriaan

"Drie jaar geleden startte team 135 voor het eerst vanuit Hamburg en was de eerste doorkomst door Goudriaan een feit. We begonnen als voorbereidingsgroep gelijk met de inzet van veel jeugd om mee te helpen de doorkomst te organiseren. We hebben door die mix van jong en wat ouder een zeer enthousiaste groep gevormd die er iedere keer weer iets moois van wil maken. Door het uitnodigen van familie van de honderden lopers om gezamenlijk in Goudriaan de lopers aan te moedigen, wordt het aantal toeschouwers steeds groter. De gehele doortocht is één groot feest! Uiteraard is de doorkomst van ons eigen team 135 een echte tranentrekker. Ieder mens, jong en oud heeft op één of andere manier te maken gehad met kanker. En al die emoties die vaak weggestopt zijn, komen in die tien minuten naar buiten. Dat is het 'moment' van Goudriaan. Ook voor komende Roparun liggen hele mooie plannen klaar. Laat je verrassen!"

Doorkomstcomité Goudriaan

"De teams kunnen tijdens hun tocht iets ervaren van de sterke betrokkenheid die zo kenmerkend is voor onze gemeente. Deze betrokkenheid uit zich ook in festiviteiten als Roparun. Met gepaste trots mag ik zeggen dat Goudriaan een top dorp is in onze gemeente. Alle doorkomstcomités van de dorpen in Molenwaard doen er ook in 2016 alles aan om teams met groot enthousiasme te onthalen. Want wij blijven ons inzetten voor het top doel waar de Roparun zo hard voor loopt!"

*Dirk van der Borg,
Burgemeester
gemeente
Molenwaard*

De teams uit Parijs hebben al veel feesten getrotseerd. In Frankrijk, in België, bij de grens in Putte en de feestelijk doorkomst in Ossendrecht. En dan komt Bergen op Zoom. Bergen op Zoom is al twintig jaar een van de doorkomstplaatsen waar een speciaal feestje wordt gebouwd. En hoe! Want feestjes bouwen kun je gerust aan deze Brabanders overlaten. Nadat de teams zich hebben kunnen verfrissen in de grote sporthal aan de boulevard, komt de Grote Markt in zicht. Deze markt is versierd met gele vlaggen en ballonnen, met in het midden een podium met muziek en speaker. Het is prachtig om hier te passeren en toegejuicht te worden door de vele mensen.

Doorkomst Goudriaan

De lopers uit Hamburg lopen het grootste stuk door Nederland. Ze ervaren hoe mooi het noorden van het land is met de doorkomsten door Groningen, Drenthe en Overijssel. We passeren de prachtige Veluwe. We worden verrast in de Betuwe en zo komt Rotterdam al bijna in zicht. Bijna, want we moeten nog voorbij Gorinchem en door de Alblasserwaard. En daar komen we langs Goudriaan. Ook weer zo'n gemeente waar het Roparunfeest groeiende is en waar gemeentebestuur en inwoners Roparun een heel warm hart toedragen.

Dendermonde

"We zijn toe aan onze zesde doorkomst en we merken stilaan dat het evenement ingeburgerd is in Dendermonde. We zijn kleinschalig begonnen, maar elk jaar trachten we enkele aanpassingen te doen om tot een optimale organisatie te komen. De mensen appreciëren dat, want in die zes jaar zijn we geëvolueerd van een publiek dat geen notie had van wat Roparun betekent tot een dolenthousiaste bende die vanaf 17.00 uur tot in de vroege uurtjes uitbundig de teams aanmoedigt."

Doorkomstcomité Dendermonde

"Roparun staat intussen vast op de kalender in Dendermonde en heel wat inwoners kennen intussen ook de weg naar dit evenement. Als stadsbestuur zijn wij fier op onze doortocht en zullen wij ook de komende jaren het beste van onszelf geven om dit duidelijk te maken! Ik bedank iedereen die meewerkt aan dit evenement en wens vooral de teams een succesvolle Roparun 2016 toe!"

Piet Buyse, Burgemeester Dendermonde

Sellingen

"De deelnemers van Roparun kunnen in Sellingen, na het rustigere deel in Duitsland, bij de Sellingersluis rekenen op een warm onthaal. Niet voor niets werd het dorp Sellingen destijds door de deelnemers verkozen tot één van de tien mooiste doorkomsten op de Duitse route!"

Doorkomstcomité Sellingen

"De ontvangst drie jaar geleden bij de Sellingersluis was overweldigend. Het dorp Sellingen werd toen ook door teams verkozen tot één van de tien mooiste doorkomsten op de Duitse route. Een hele eer! Stichting Roparun beloofde ons daarvoor met een bedrag van 10.000 euro, die we mochten schenken aan instellingen in de buurt die zich bezighouden met de zorg voor mensen met kanker. Ik mocht deze prijs uitreiken aan het inloophuis De Nardusbloem in Musselkanaal en aan het Beatrix Kinderziekenhuis van het UMCG te Groningen. Zij waren, net als ik, zeer verheugd. Ook deze editie van Roparun kunnen deelnemers rekenen op een warm onthaal en een grote gastvrijheid. Uit eigen kring weet ik dat een regionaal team in de maak is om aan een volgende editie deel te nemen en op die manier een Groninger bijdrage te leveren aan de fantastische doelstellingen van Roparun. Rest mij de deelnemende teams heel veel succes te wensen bij de komende editie tijdens het Pinksterweekend!"

Giny Luth, Wethouder gemeente Vlagtwedde

Doorkomst Dendermonde

Het eerste opmerkelijke doorkomstfeest was bij Ossendrecht. Langs de route, bij het 'Puts Meuleke', stond een carnavalsband te spelen, waardoor de aandacht getrokken werd en er een stevig applaus klonk voor de teams. Teamleden bleven daar zelfs stilstaan om deel te nemen aan het Brabantse feestje. Naar aanleiding daarvan kwam het verzoek bij de Roparun organisatie om een lusje in het parcours te maken en voortaan door Ossendrecht te lopen. In ruil daarvoor zou een grandioze doorkomst worden georganiseerd. We weten allemaal wat daarvan gekomen is! Ossendrecht is nog steeds een van de plaatsen waar Roparun op een feestelijke manier ontvangen wordt. Dorpelingen komen er nog steeds hun bed voor uit en nog steeds krijgen teams vleugeltjes bij deze doorkomst.

Dit artikel gaat over een aantal feestelijke doorkomsten van Roparun. Helaas kunnen we ze niet allemaal aan bod laten komen, omdat er gelukkig heel veel van die fantastische doorkomsten zijn.

We beginnen op de Duitse route. Wanneer teams de feestelijkheden van onder andere in Hamburg en Kluse achter zich hebben gelaten en de Nederlandse grens passeren, worden zij verwelkomd in het dorp Sellingen. Er staat een feestelijke boog, versieringen, kinderen tekenen op straat, er is muziek en zelfs koffie. Het is feest!

Doorkomst Sellingen

Op de Franse route zijn er feesten in zowel Frankrijk als België. De teams merken daar dat er steeds meer plaatsen zijn waar inwoners hen op een onvergetelijke manier willen aanmoedigen. En die feesten worden ook steeds groter. De meest bekende doorkomst is die van Zele, maar vlak daarvoor passeren we buurgemeente Dendermonde. Deze gemeente doet haar uiterste best een goede concurrent van Zele te zijn. Aan het doorkomstcomité en de burgemeester zal het in ieder geval niet liggen!

MEMORIES

Mijn column over vijftientig edities lang Roparun wilde ik in ieder geval ook over die vijftientig edities laten gaan. Maar de inspiratie kwam niet. Ik zat te broeden, te denken en te piekeren, maar er gebeurde niets. Tot ik besepte dat het niets te maken had met gebrek aan inspiratie, maar met kiezen. Want wat gebeurde er veel in die afgelopen edities!

De eerste jaren kenden we iedereen: alle teamleden en de hele (toen nog kleine) organisatie. Dat is al lang niet meer zo, maar de trots op al die Roparunners is nog precies dezelfde. Er zijn mensen in teams en organisatie die net als ik ook al heel lang meegaan. Mensen die dus ook allemaal verhalen en herinneringen hebben. Ik praatte voor deze Ropareader met Sjaak Bril en Peter van der Noord, de twee mannen die door een weddenschap iets aangingen waarvan zij toentertijd de gevolgen onmogelijk konden overzien.

Ik herinner me de zondagochtend bij mij thuis, waar Gert van 't Hof en ik de eerste Ropareader in elkaar zetten. Maar de herinneringen die me het meest blijven zijn toch de bezoeken aan de doelen. Bijna voel ik me weer stilzitten in de auto, muziek keihard aan in de garage van het Rotterdamse Sophia Kinderziekenhuis. Roparun had daar -meen ik- een paar laptops geschonken en ik ontmoette heel erg zieke, heel erg blij kinderen. Ik zie me aan tafel zitten in een hospice en gezellig aan de koffie in een inloophuis. Ik bewonder opnieuw de initiatiefnemer van een ziekenhuis voor borstkankerpatiënten, die me zo vol trots zijn ideeën vertelde. Ik zie de demonstratie van hoofdhuidkoelers en de uitleg over de KanjerKetting.

Soms schenkt Roparun iets waaraan je nauwelijks denkt als je er niet iedere dag mee geconfronteerd wordt. Tafels, stoelen, aankleding voor een ruimte, een verstelbare stoel bij een bed als vervanging voor een soort keukenstoel. Al die doelen, groot en klein, zijn voor mensen zo belangrijk! Voor mensen, die naast mens ook patiënt zijn. Daar gaan we immers voor. Wij kunnen niets doen aan de gezondheid van de patiënt. Daar zijn heel geleerde artsen en geweldige verpleegkundigen voor. Daarvoor zijn andere instellingen die heel veel geld bijeenbrengen.

Roparunners gaan voor de mens achter de patiënt. Als we -al is het maar even- die mens het ziekzijn kunnen laten vergeten, hebben we ons doel al bereikt. Wij gaan voor 'Leven toevoegen aan de dagen, waar vaak geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven'. Ook de komende vijftientig edities.

Arie Wezemer, persvoorlichter

Bergen op Zoom

"Zo'n 15 kilometer van de Franse route gaat door de gemeente Bergen op Zoom. Een warm welkom aan het begin van deze bourgondische stad tot en met de laatste kilometer. Nergens is Roparun zo intens aanwezig. Alles komt in Bergen op Zoom aan bod voor Roparunners. Van begin af aan leeft het langs de route. Het is een gekrioel van mensen met activiteiten, die alles op alles zetten om het voor de teams zo aangenaam mogelijk te maken en ze optimaal te bedanken voor hun inzet! Iedereen kan, indien er behoefte aan is, even stil staan bij de emotie van dat Roparun gevoel. En dat mag in deze stad! Een uniek plekje is vrijgemaakt als belevingsmonument langs de route waar ieder even kan zijn, in stilte, door iets te schrijven of een kaarsje aan te steken."

Doorkomstcomité Bergen op Zoom

"Roparun begon twintig jaar terug in Bergen op Zoom heel kleinschalig door deelname van Roparunteam 14 in 't uur. Destijds had nauwelijks iemand uit onze gemeente van Roparun gehoord. Sterker nog, de route liep in de beginjaren niet door het stadscentrum en dorpskernen, maar liep er met een grote boog omheen. Er stond geen publiek langs de route behalve een toevallige passant die zich vol verwondering afvroeg wat die lopers, fietsers en volgbusjes aan het doen waren. In het jaar 2000 besloten de destijds vier deelnemende Roparunteams samen te werken. Met de volledige medewerking van Stichting Roparun werd in goed overleg de route verlegd en mochten er doorkomstactiviteiten worden georganiseerd. Het evenement groeide uit tot wat het nu is en heel Bergen op Zoom loopt warm voor het evenement. Inmiddels organiseren inwoners, onder aansturing van Stichting Doorkomst Bergen op Zoom, hele bijzondere en hartverwarmende activiteiten. Ook het aantal deelnemende teams uit Bergen op Zoom is flink gestegen. Roparun heeft Bergen op Zoom veel moois gebracht. Het brengt saamhorigheid tussen vrijwilligers, betrokken inwoners en deelnemers."

Frank Petter,
Burgemeester Bergen op Zoom

Het einde komt in zicht. De finish nadert, maar er zijn nog steeds feesten. De Hoeksche Waard, Barendrecht (waar de twee routes samenkomen) en dan het laatste stuk. De emoties wanneer we de Daniel den Hoedkliniek passeren. Hier worden we eraan herinnerd waarvoor we het allemaal doen.

Nog een stuk door Rotterdam-Zuid naar het Wilhelminaplein. De brug over en richting Coolsingel. De teams worden daar overdonderd door een feestelijke mensenmassa. Op de finish staat zelfs de burgemeester van deze wereldstad, Ahmed Aboutaleb. Voor hem is Roparun nauwelijks meer weg te denken.

Rotterdam

"Rotterdam is, samen met Parijs en Hamburg, dé hoofdstad van Roparun. Dit jaar vindt de 25ste editie plaats en net als voorgaande jaren zal ik bij de finish staan om deelnemers te verwelkomen. Zij worden langs de hele route gesteund en aangemoedigd, maar de finish is toch iets speciaals, een moment waarop alle emoties samenkomen. Een lach, omdat we juichen voor de geweldige prestatie die zij hebben geleverd. Een traan omdat je weet voor wie je het doet, voor onze dierbaren die vechten tegen kanker. Juist voor hen is die inzet en toewijding een enorme steun in de rug. Zolang we de strijd tegen deze ingrijpende ziekte nog niet definitief gewonnen hebben, zal Roparun een lichtpunt zijn in het leven van heel veel mensen. Deelnemers, organisatie en sponsors: van harte gefeliciteerd met dit mooie jubileum. Ik zie jullie Tweede Pinksterdag!"

Ahmed Aboutaleb, Burgemeester Rotterdam

Lachend, maar ook met een traan, in ieder geval ondersteund door heel veel publiek, wordt de finishboog gepasseerd. De Roparun zit erop. En dan vooruitkijken naar volgend jaar. Want de Roparun is immers een avontuur voor het leven....

‘ROPARUN IS EEN MONUMENT!’

“Onvoorstelbaar knap vind ik het. Nog steeds. Vijfenzestig kilometer lopen per persoon, binnen 48 uur.” Studio Sport-presentator Gert van’t Hof moet er zelf niet aan denken. “Ik ben een makkelijke loper, maar die estafette zou mij opbreken. Kom je er net een beetje in, word je weer afgelost. Ik krijg al kramp als ik er aan denk. Petje af hoor, voor al die lopers.”

STUDIO SPORT-PRESENTATOR GERT VAN’T HOF GING VIJF JAAR MEE ALS JOURNALIST.

Het was in het voorjaar van 1995 toen Gert voor het eerst meeging met de Roparun. “Het evenement stond toen nog in de kinderschoenen. Het aantal deelnemende teams groeide spectaculair en hetzelfde geldt eigenlijk voor de opbrengst. In mijn eerste jaar werd ruim vier ton opgehaald, drie jaar later ging Roparun al door de grens van een miljoen. De Energiehal in Rotterdam ontplofte toen de opbrengst bekend werd gemaakt.”

In 1995 was de start van de Roparun nog bij de Euromast en de finish onder de Eiffeltoren. “Ik deed in m’n uppie verslag, belde live in en monteerde reportages onderweg die ik dan via een telefoonlijn doorspeelde naar Nederland. Ik probeerde vooral een goede balans te vinden tussen het sportieve karakter van Roparun en het goede doel. De doorkomst bij de Daniel den Hoedkliniek, kippenvel! Maar ook onderweg deed ik interviews met lopers die een persoonlijk verhaal te vertellen hadden.”

“Ergens op een landweggetje op weg naar Parijs stapte ik in de camper van een team. Daar ontmoette ik Hans. Hij was chauffeur en vertelde daar over het verlies van zijn vijftienjarige dochter. Overleden aan een hersentumor. Pats boem. Daar zat ik als 21-jarige, middenin de nacht. Keihard met de neus op de feiten. Roparun is topsport, maar het is ook

feest. Zeker in die eerste jaren. Het leger bouwde een camping aan de rand van de stad. En daar haalden we het eerste team binnen en 20 uur later het laatste team. Vervolgens was er een slotfeest en gingen we met z’n allen weer terug naar Nederland. Maar, één zo’n gesprek in een campertje leerde mij dat kanker geen deur voorbij gaat en dat we er alles aan moesten doen om het verhaal van Roparun te vertellen.”

DE ROPARUN IS TOPSPORT, MAAR HET IS OOK FEEST. ZEKER IN DIE EERSTE JAREN...

Gert ging mee als journalist, maar besloot ook te gaan schrijven voor de Ropareader. “Het begon met een column en uiteindelijk schreef ik hem helemaal, samen met persvoorlichter Arie Wezemer. Mooi om te doen. En altijd zoekend naar die balans. Dus maakte ik een interview met Erica Terpstra (toen staatssecretaris van Volksgezondheid en Sport), ging ik langs bij het Sophia Kinderziekenhuis of bracht ik een bezoek aan één van de inloophuizen.”

Na vijf jaar Roparun hield Gert het voor gezien. “In basis was ik nog altijd die journalist die voor Radio Rijnmond verslag deed. En na vijf jaar gaat alles op elkaar lijken. Dan komt het natuurlijke moment dat je plaats moet maken voor anderen. Collega’s die met een frisse blik kijken, die zich nog verwonderen. Het evenement werd mij te groot, te massaal. Maar bij het inzamelen van geld voor het goede doel moet je niet willen blijven hangen in de romantiek van toen. En dat deed ik wel. Dus was het een goede beslissing.”

Toch dook Gert een paar jaar geleden weer op. “TV Rijnmond vroeg me de intocht op de Coolsingel te presenteren en daar heb ik enthousiast ja op gezegd. Ik zag een hoop bekenden, vrijwilligers die al die jaren hun ziel en zaligheid blijven leggen in het evenement. Die mensen verdienen al het mogelijke respect.

En hetzelfde geldt voor Peter van der Noord (en zijn vrouw Thea), één van de initiatiefnemers van Roparun. Zij zijn inmiddels uit de organisatie verdwenen, maar hebben aan de basis gestaan van het evenement zoals het nu is.”

“De afgelopen dagen heb ik wat zitten grasduinen in mijn archief, want ik heb alles bewaard. En weer schoot ik in de lach door de eerste column die ik ooit schreef over Roparun. Ik kwam aan bij de finish in Parijs en zag daar een man lopen. Mank. Ik er naartoe met mijn microfoon. Je zag mensen fluitend over de streep komen, maar hier had de spierpijn toegeslagen. Dacht ik. Maar ik zat ernaast. Je loopt alsof je een houten poot hebt, begon ik mijn interview. Het bleef even stil, en toen kwam zijn reactie: het lijkt niet alleen of ik een houten poot heb, ik heb een houten poot, al een half leven. Bulderend van de lach liepen we samen naar de bar. En je raadt nooit wie ik een paar jaar geleden bij de finish van de Roparun op de Coolsingel tegenkwam. Precies. Hij was er weer. Of beter gezegd: nog steeds. Nog net zo mank, dat dan weer wel. Een Roparunner voor het leven. Ik heb de Roparun nooit gelopen of gefietst, maar zelfs ik voel me een beetje zo. Want eenmaal gegrepen door het virus, laat het je niet meer los.”

ROPARUN GERT VAN ’T HOF

Met Erica Terpstra (toen staatssecretaris van Volksgezondheid en Sport)

OUD BESTUURSLEDEN AAN HET WOORD

In een jubileumuitgave ter gelegenheid van de 25ste editie van Roparun mag een bijdrage van oud bestuursleden natuurlijk niet ontbreken.

EVEN VOORSTELLEN

Peter van der Noord

PETER VAN DER NOORD

Ik ben Peter van der Noord, bijna 65 jaar oud en bedenker/ oprichter van Roparun. Ik was gevangenisdirecteur van beroep. Sinds een aantal jaar ben ik met pensioen. Ik vervulde gedurende de eerste twintig jaar Roparun diverse bestuursfuncties. Tot de splitsing van de stichting in Stichting Roparun Evenementen en Palliatieve Zorg was ik voorzitter en daarna ben ik voorzitter van Roparun Palliatieve Zorg geworden en bestuurslid van Stichting Roparun Evenementen.

Jacob Hoogenboom

JACOB HOOGENBOOM

Ik ben Jacob Hoogenboom, 68 jaar en geniet van mijn pensioen en AOW in het prachtige Zeeuwse landschap. Zoals vele Roparunners was ik werkzaam bij de 'Hermadad' (politie). Samen met Peter van der Noord was ik een van de oprichters van Stichting Roparun. Na de splitsing van de Stichting werd ik voorzitter van Stichting Roparun Evenementen.

Frans Wietzes

FRANS WIETZES

Mijn naam is Frans Wietzes. Ik ben zelfstandig ondernemer in mobiliteitshulpmiddelen en comfort meubels (van wandelstok tot ziekenhuisbed en alles wat daar tussen zit). Vanaf het eerste moment ben ik betrokken bij Roparun door Jacob Hoogenboom. De eerste jaren was ik chauffeur van de meereizende arts. Hierna heb ik het pakket evenementen onder mijn hoede gehad als bestuurslid en organiseerde ik samen met team evenementen de start, finish en de slotavond.

Cees van Dijk

CEES VAN DIJK

Mijn naam is Cees van Dijk, al bijna 43 jaar werkzaam bij de Politie Rotterdam en gelukkig getrouwd. Sinds het tweede jaar ben ik vrijwilliger geweest bij Stichting Roparun. Eerst als lid van een checkpoint, later als coördinator van het calamiteitenteam en binnen het bestuur als secretaris bij beide stichtingen.

Hans de Leeuw

HANS DE LEEUW

Ik ben Hans de Leeuw. Ik werkte bij de politie, maar inmiddels ben ik met pensioen. Tot 11 november 2011 heb ik deel uitgemaakt van Roparun. De laatste jaren binnen het bestuur als penningmeester. Ik ben begonnen als vrijwilliger van het Roparun ondersteuningsteam, het tegenwoordige calamiteitenteam.

ALS JE DE NAAM ROPARUN HOORT, WELKE HERINNERING KOMT ER DAN HET EERST BIJ JE OP?

PETER VAN DER NOORD

Niet slapen! In de eerste jaren van de Roparun was het normaal om zo'n vijftig uur zonder slaap in touw te zijn. Maar ik denk ook aan de ontelbare weekenden en de eindeloze tripjes samen met mijn vrouw in de auto in België en Frankrijk om de route uit te zetten.

JACOB HOOGENBOOM

Roparun is vriendschap, plezier en een grote mate van maatschappelijke betrokkenheid. Niet weg te poetsen is voor mij de enorme uitdaging om dit evenement te laten slagen en te kunnen laten plaatsvinden.

FRANS WIETZES

Te veel om te beschrijven! Ik kijk terug op het organiseren van een evenement met heel veel plezier, vriendschap, vermoeidheid en doorzettingsvermogen. Samen met een stel vrijwilligers ongekende prestaties neerzetten en deelnemers onvergetelijke momenten laten beleven. Met als resultaat een van de mooiste evenementen van Nederland te hebben georganiseerd en hiermee ook nog een ongekende hoeveelheid goede doelen te hebben gesteund. GEWELDIG!

CEES VAN DIJK

Eigenlijk te veel om op te noemen. Starten bij van Gend en Loos aan de Westzeedijk om gratis fruit op te halen wat ter beschikking werd gesteld aan de organisatie. In het begin met een aantal vrijwilligers naar Parijs voor een 'verkenningweekend'. Selfsupporting door tenten op te zetten en met 'opa' met de bus door Parijs om alle plekjes te bezoeken waar we later zouden worden ingezet. Over de route naar Nederland en verantwoordelijk voor de totale verkeersregeling in heel Nederland. Tot slot de vriendschap met Nelli Cooman en haar man Ronald die tot op de dag van vandaag nog bestaat!

HANS DE LEEUW

Wanneer ik Roparun hoor, denk ik aan het goede doel. Geld inzamelen voor mensen met de ziekte kanker. De Roparun is voor velen emotioneel, maar staat ook gelijk aan veel plezier.

WAT IS VOLGENS JOU DE GROOTSTE VERANDERING ALS JE DE ROPARUN VAN NU VERGELIJKT MET ROPARUN UIT JOUW TIJD ALS BESTUURSLID?

PETER VAN DER NOORD

In mijn tijd, zeker de eerste jaren, was het 'ons kent ons'. Iedereen kende elkaar en de organisatie stond zeer dicht bij de deelnemers. Dat is bij de schaalgrootte van vandaag wel anders geworden.

JACOB HOOGENBOOM

Dat de Duitse route erbij is gekomen.

FRANS WIETZES

Er is geen verandering naar mijn idee. In mijn ogen is Roparun de langste estafetteploeg ter wereld met de meeste deelnemers en de hoogste opbrengst per deelnemer. Het percentage wat aan goede doelen wordt besteed is nog steeds bijzonder hoog en hiermee is Roparun van toen gelijk aan de huidige Roparun. Geen fancy kantoorpand en exorbitante vergoedingen aan bestuurders.

CEES VAN DIJK

Alhoewel lastig te vergelijken, is de uitbreiding met een route vanuit Duitsland volgens mij wel de grootste verandering. Meer bekendheid over heel Nederland. Niet alleen Roparun zelf werd steeds beter, maar ook de teambijeenkomsten en de totale organisatie van het evenement werden steeds professioneler.

HANS DE LEEUW

Voor zover ik er zicht op heb is er weinig veranderd en gaat Roparun nog steeds zoals het moet gaan. Inzetten voor het goede doel.

HOE ZAG EEN BESTUURSVERGADERING IN JULLIE TIJD ERUIT?

PETER VAN DER NOORD

De wekelijkse bestuursvergaderingen kenmerkten zich veelal door urenlange vooral gezellige vergaderavonden, creatieve ideeën van het kaliber 'niets is onmogelijk, er is altijd een oplossing' en unanieme besluitvorming in luttele seconden.

JACOB HOOGENBOOM

Ons bestuur bestond uit een gering aantal bestuursleden met een duidelijke visie en een daaraan gekoppelde daadkracht. Korte lijnen en snelle beslissingen. Niet lullen maar poetsen. Op zijn Rotterdams dus.

FRANS WIETZES

Het bestuur kwam elke woensdagavond bijeen om eerst alle lopende zaken van het evenement te behandelen en hierna volgde de vergadering van Palliatieve Zorg. Zoals bij velen bekend, had het toenmalige bestuur een dubbele taak. Het organiseren van een evenement en een uurtje later kregen we de goede doelen op visite waar we de opbrengsten weer aan mochten uitdelen. De nieuwe bestuursstructuur is hierin wel veranderd en is in de loop der jaren meer gespecialiseerd in kennis en knowhow. Het stokje overdragen was niet moeilijk, omdat de toen aangestelde bestuurders door ons waren geselecteerd en 'opgeleid' door de oudjes.

CEES VAN DIJK

We zijn begonnen in een piepklein kantoor in Vlaardingen. We vergaderden één keer per week. Dit hebben we twintig jaar volgehouden. Los van alle extra bijeenkomsten en teamvergaderingen zijn dat ruim duizend vergaderingen. Later zijn we verhuisd naar het pand in Schiedam. Na 21.00 uur namen we er een drankje bij, maar we bleven serieus. Soms vergaderden we tot diep in de nacht door om zaken op tijd te regelen. Hier is een echte en hechte vriendschapsband ontstaan tussen de oude zes bestuursleden, want Thea (vrouw van Peter van der Noord) was onlosmakelijk verbonden als zesde bestuurslid aan onze 'club'.

HANS DE LEEUW

Hoe een bestuursvergadering er vroeger aan toe ging is bijna niet uit te leggen. Het werd in ieder geval laat. Toen het stokje werd overgedragen, was er tijdig gezorgd voor goede opvolging.

WAT WENS JIJ DE ROPARUNNERS TOE BIJ DEZE 25STE EDITIE

PETER VAN DER NOORD

Mijn wens aan alle deelnemers blijft ook in 2016 en de volgende jaren het motto van het eerste uur: Beleef veel plezier aan de uitermate sportieve prestatie en laat samen met jou ernstig zieke mensen ook winnaar zijn door als gevolg van jouw presteren leven toe te voegen aan de dagen daar waar vaak geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven.

JACOB HOOGENBOOM

Ik wens alle Roparunners dit jaar weer veel succes toe en spreek de hoop uit, in het belang van de vele kankerpatiënten, dat Roparun nog vele jaren kan en mag plaatsvinden.

FRANS WIETZES

Ik wens de totale Roparun organisatie en natuurlijk de deelnemers een zelfde 25 jaar toe als wij die de afgelopen 25 jaar hebben mogen beleven. Met de inzet van vele Roparunners, zulke mooie doelen te mogen steunen voor mensen met de ziekte kanker en hun naasten en hen op enige wijze te mogen steunen.

CEES VAN DIJK

Ik wens iedereen, in welke vorm dan ook verbonden, een fantastisch jubileum toe. En uiteindelijk doen we dit met een lach en een traan voor onze zieke medemens en dat geeft mij een geweldig gevoel. Hieraan te hebben mogen meewerken maakt me oprecht een trots oud bestuurslid!

HANS DE LEEUW

Ik hoop dat het verder goed blijft gaan met Roparun en wens de vrijwilligers veel succes toe, want zonder vrijwilligers geen Roparun.

Roparun door de jaren heen

ROPACOLLAGE

DANKWOORD

In dit dankwoord willen wij graag iedereen bedanken voor de hulp bij de ontwikkeling van deze speciale uitgave van de Ropareader. Het is een prachtig magazine geworden waarin we terugblikken op de afgelopen 25 jaar. We zijn trots op Roparun, maar vooral trots op alle Roparunners die dit mogelijk hebben gemaakt.

Om te beginnen willen wij onze persvoorlichter Arie Wezemer bedanken. De man die stad en land afreist voor de meest mooie, emotionele en vaak indrukwekkende verhalen. Voor elke Ropareader zet Arie zich voor de volle 100% in. Ook deze speciale uitgave is mede dankzij Arie ontwikkeld.

Gert van 't Hof heeft in de beginjaren veel artikelen geschreven voor de Ropareader. Na een aantal jaar heeft hij dit volledig overgedragen. Voor deze speciale editie is Gert weer in de pen geklommen en heeft hij een artikel over Roparun geschreven. Bedankt voor jouw bijdrage! Beelden zeggen vaak meer dan duizend woorden. Daarom zijn wij zo ongelofelijk blij met alle fotografen die elk jaar weer de meest mooie Roparun plaatjes schieten. Voor deze speciale uitgave bedanken wij Martinique Nederend. Zij maakte prachtige foto's van de deelnemers van 'Het verhaal van...' en stelde hen ook nog eens op hun gemak. Verder willen wij onze dank uitbrengen aan Chris Bonis, waarvan wij mooie beelden van de Roparun initiatiefnemers hebben ontvangen. Ook bedanken wij Bart Hippe voor de beelden die hij heeft gemaakt voor het

artikel @ the office. En Nienke Landré voor het artikel 'Roparun: dat zijn wij allemaal!'.

Deelnemers van 'Het verhaal van...' en 'Roparun: dat zijn wij allemaal!', burgemeesters, doorkomsten en oud bestuursleden: bedankt voor jullie input. Daarnaast bedanken we ook al die Roparunners die ons volgen op social media. Ook mede dankzij jullie reacties, foto's en tips is deze Ropareader tot stand gekomen.

Dit jaar gaat Nelli Cooman voor de 23ste keer met Roparun mee. De afgelopen jaren heeft Nelli hart en ziel in Roparun gestopt. Ook aan deze speciale uitgave werkte zij graag mee. We zijn trots op onze ambassadeur!

Onze partner Qliq Media willen wij bedanken voor alle hulp, advies, geduld en het meedenken bij het ontwikkelen van deze speciale Ropareader.

En dan tot slot: de mannen waarmee het allemaal is begonnen: Sjaak Bril en Peter van der Noord. Zonder deze mannen was er nooit een Roparun geweest. Bedankt mannen van het eerste uur!

Natuurlijk bedanken we ook iedereen die we niet hebben genoemd.

De Roparun 2016 wordt mede mogelijk gemaakt dankzij:

Hoofdsponsor

- Hot Item

Sponsor Plus

- Advanced Track & Trace
- Creative Technology Holland
- Incomed B.V.
- Het Welzijnswaardenhuis

Sponsor

- ANWB Wegenwacht
- Buko Infrasuport
- CoachR
- Contec BV
- Javra Software B.V.
- Rogam B.V.

Basis Sponsor

- BCC Elektro-speciaalzaken B.V.
- Bureau Verhulst en van der Pol B.V.
- GPS Buddy
- Octopus Promotions
- Studio New Media
- Sysmex

Supporter

- Defibtech Lifeline AED
- Ondernemingsvereniging Vijfsluizen
- Reisburo Kijne
- Safety-Fire Brandbeveiliging B.V.
- Uniper
- Quinton Brandveiligheid BV

ROPAREADER IN PROGRESS!

Als uitgever van diverse media is het een feest om de Ropareader te mogen maken! Niet alleen omdat het een waanzinnig mooie stichting is, maar ook omdat de mensen met wie wij het mogen maken absolute toppers zijn!

Een blad maken kent diverse stappen, welke we hier zullen toelichten.

De basis is het bedenken van de inhoud. Zonder inhoud zijn we immers nergens. Een punt van aandacht is dat er goed moet worden gekeken naar wat al eerder is geschreven, zodat we niet in herhaling vallen. Dit is soms best lastig, maar hier slagen we altijd wel in.

Als alle teksten en het beeldmateriaal compleet zijn, gaat het naar de ontwerpstudio. Zij maken het blad, zodat het uiteindelijk naar de drukker kan. De studio kijkt goed naar de balans in het blad. Elke pagina is anders, maar er is altijd een rode draad qua uitstraling. Voor de studio is het erg belangrijk dat zij een goed beeld hebben van hoe de klant zich het blad visualiseert. Dit is een vak op zich. Bij Stichting Roparun staan ze altijd open voor ideeën van onze kant als het gaat over de uitstraling. Dit maakt onze samenwerking extra leuk!

Als het blad helemaal klaar is en is goedgekeurd, gaan we naar de drukker. De productietijd ligt op een week. Het drukken van bladen blijft een indrukwekkend proces. Iets wat je eerst alleen op een scherm ziet, wordt dan ineens iets wat je vast kunt houden en kunt ruiken. Bladen die net gedrukt zijn ruiken heerlijk!

Als het blad klaar is, komt het op de logistiek aan. Van alle readers die worden gedrukt, worden er een aantal verstuurd per post. Deze Ropareaders worden geseald en voorzien van een adresdrager. Dit neemt zo'n twee dagen in beslag. De reader mag niet vóór de teambijeenkomst verstuurd worden, maar moet op dezelfde dag door de brievenbus vallen. Iedereen krijgt op dezelfde dag de primeur!

Dan wordt het grootste gedeelte afgeleverd bij de locatie van de teambijeenkomst. Tegenwoordig is dit het Nieuwe Luxor Theater. Als dat allemaal gedaan is, hebben we nog de nieuwsgierige medewerkers van Stichting Roparun. Zij kunnen natuurlijk niet wachten om het eindproduct weer te zien, dus zorgen wij dat er meteen een aantal bewijsexemplaren naar het kantoor worden gebracht.

En dan nu deze bijzondere editie van 25 edities Roparun. Deze productie heeft zo'n vier maanden in beslag genomen. Vier hele leuke en bijzondere maanden vol brainstormsessies en vooral veel plezier. Het is een eer te hebben mogen bijdragen aan en het realiseren van deze editie. 25 edities Roparun in 64 pagina's. Het hadden er makkelijk 100 kunnen zijn!

Complimenten aan iedereen die hieraan mee heeft gewerkt.

Jacqueline Jonkhart, Qliq media

LEVEN
TOEVOEGEN
AAN DE DAGEN,
WAAR VAAK
GEEN DAGEN
MEER KUNNEN
WORDEN
TOEGEVOEGD
AAN HET
LEVEN.